

ပြန်ကြည့်ရအောင်

နတ်ဘုရားပြောသော

အာ

၁

ဂျာမန်
ပြန်ကြည့်ရအောင်

နတ်ဘုရားပြောသော

လျှာ

ဂျူးဇင်မြင့်ဌေးအောင်

မြန်မာ့စာပေ

မြင့်မြတ်စာပေ

အမှတ် ၄၅၃၊ မြည်မြန်မာလမ်းနှင့် အောင်သစ္စာလမ်းထောင့်၊
၄၈ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း- ၀၉ ၄၄၀၁၂၃၁၀၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

မြင့်မြတ်

စာအုပ်ချုပ်

ဦးစိုးနိုင်

အုပ်စု - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၁၃၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သင်းသင်းမွန်၊ သင်းစာပေ (၀၀၇၃၂)

အမှတ် (၁၉)၊ ယောတကလမ်း၊ သာယာကုန်းရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစိန်သန်းအောင် (၀၀၂၈၂) ၊ ရွှေပြည်သာပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် (၆၀)၊ ၄၄-လမ်း၊ ဝိုင်းတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

လျှောက်ပြင်ငွေအောင်

နတ်ဘုရားပြောသော လျှာ

သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၇။

၉၂ x ၈၂ x ၁၃.၅ စင်တီမီတာ

(၁) နတ်ဘုရားပြောတဲ့ လျှာ

မာတိကာ

၁။ ကျွန်ုပ်နှင့် နဂါးပေါ်သော နာဂလိုထိဂူ	၇
၂။ ပြေးခဲ့ရသော ညာဒုကုဋ်	၁၃
၃။ သီလဒါနနှင့် ပုံးတီးချင်သော ကုလားလေး	၁၉
၄။ ကျွန်ုပ်နှင့် သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏သားမက်ရွာပုံတော်	၂၅
၅။ နတ်မြေနှင့် အရက်	၃၅
၆။ တန်ခိုးရှင်များနှင့် စကားပြောခြင်း	၄၁
၇။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ တောဝက်ခါးပတ်နီကြီး	၄၉
၈။ ထူးဆန်းသောပစ္စည်းနှင့် မစားရက်သောဟင်းတစ်ခွက်	၅၅
၉။ နေရာ အဆင်သင့်	၆၁
၁၀။ ဆတိုးပတ်စေ့အကြောင်း	၆၅
၁၁။ ပြိုင်ဆိုင်မှုများနှင့် ဒါန	၇၀
၁၂။ သီချင်းတစ်ပုဒ် မျက်ခုံးတစ်ဖက်	၇၅
၁၃။ ကျွန်ုပ်ထောင်းခဲ့ရသော ငရွတ်ဆုံ	၈၃
၁၄။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးစီဘုရား	၈၇
၁၅။ ဆိုင်ပိတ်ပွဲကျင်းပခြင်း	၉၃

ကန်ပီကန်

နဂါးပေါ်သောနာဂပိုက်ဂူ

ကျွန်ုပ်နှင့် နဂါးပေါ်သော နာဂလိုဏ်ဂူ

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်သို့လာသော ဧည့်သည်များထဲမှအချို့က တံတားလေးလမ်းဝရှိ နာဂလိုဏ်ဂူဘုရားဝင်းထဲမှရေကန်တွင် နဂါးပေါ်သော အကြောင်းကို ပြောနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။ အကြောင်းမှာ နာဂလိုဏ်ဂူ ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်ဇနီး၏မွေးရပ်ဌာနေက ဖြစ်နေသည့်အတွက်ပါပင်။ ထို့ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ မေအေးအားခေါ်၍ ဘုရားသို့သွားကြည့်ကြရန် တိုင်ပင်ပြီးနောက် နှစ်ဦးသား တက္ကစီဖြင့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နာဂလိုဏ်ဂူဘုရားသို့ရောက်လျှင် ဦးစွာ ဘုရားဝတ်ပြုကြ ပါသည်။ ထို့နောက် အဖိုး(၂၅)ပေခန့်ရှိသည့် ကြက်မင်းခေါ် ကြက်ဖတိန် ညင်ကြီးအား တွေ့သဖြင့် သေချာစွာ လှည့်ပတ်လေ့လာကြည့်ကြ၏။ ထို့နောက် နဂါးပေါ်သည်ဆိုသောကန်ဆီသို့ သွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားနှစ်ဦး နဂါးပေါ်သည်ဆိုသော ဘုရားရေကန် အနီးရောက်သောအခါ ပိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုနေသော အမျိုးသမီးတစ်စု၏ အသံ ကို ကြားရတော့သည်။

“မနက်ကဆို အကောင်လိုက်မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့။ နေ့လယ်ကျတော့ အမြှုပ်တွေပဲ နဂါးပုံပေါ်ကျန်ခဲ့တော့တယ်”ဟု ဆိုသူကဆိုကြ၏။ တာတွတ် တွတ်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဇနီးမေအေးလည်းနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရေကန်ကို အသေအရာကြည့် ကြသည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမတွေ့။ ရေပွက်တွေ ပလုံစံပြီး အမြှုပ်တွေ ထနေတာသာ တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဇနီးမေအေးကိုလက်ဆွဲကာ ပြန်လှည့်ထွက်လာပြီး ယခု စွယ်တော်ဘုရားကြီးဘေးမှပတ်ကာ လမ်းလျှောက် ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်က

“မေအေး မင်းက မရမ်းကုန်း (၅)ရပ်ကွက်သူမို့လား။ မင်းတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီဘုရားပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာကြတာလေ”

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယားနှစ်ဦးလည်း လမ်းလျှောက်ရင်း စွယ်တော်ဘုရားကြီးကို ဖူးမြော်ကာ၊ (၈)မိုင်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ လာခဲ့ကြ သည်။ ထိုမှ မြောက်ဥက္ကလာပသို့ လိုင်းကားစီးကာ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

လိုင်းကားပေါ်သို့ ခံရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယားနှစ်ဦး၏ အရှေ့မှတက်သွားသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအနက် တစ်ယောက်သောသူက “နာဂလိုက်ကုတုရားထဲမှာ နဂါးပေါ်နေလို့သွားဖူးတာ”ဟု ပြောရာ သူ့ဘေး က တစ်ဦးမှလည်း ‘ဟုတ်ပါ့တော် နဂါးမှ အကြီးကြီးပဲ၊ အမြှုပ်တွေလဲ အများကြီးတွေ့ရတယ်’ဟု ဆိုကာ အာဘောင်အာရင်းဖြင့် ပြောဆိုကြလေ၏။

၎င်းတို့အနီးမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက “တကယ် အဟုတ်လား”ဟု စူးစမ်းရာ၊ ဝင်ကြည့်ခဲ့ဟန်တူသော အမျိုးသမီးနောက်တစ်ယောက်က “ဟုတ်ပါ့တော် ဟုတ်ပဲ၊ သိသိသာသာကြီးရှင့်၊ ရှင်တို့ရော သွားဖူးကြပါ လား” ဟု တိုက်တွန်းလေတော့၏။

ထိုအခါ ကားပေါ်မှကြားရသူအားလုံးက “ဟုတ်လား အခုပေါ်သေး သလား”စသည်ဖြင့် ဝိုင်းမေးရင်းဖြင့် တစ်ကားလုံး သတင်းပျံ့ပြီး အုတ်အော် သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ပါလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာပြီး “မေအေး ရေ တို့မြန်မာတွေ ယုံလွယ်ကြပုံများ မောင်ပြမယ်”ဟု တိုးတိုးပြောလိုက် လေရာ မေအေးကရယ်ပြီး ခေါင်းငြိမ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်တွင် မဆင်းတော့ ဘဲ၊ မြောက်ဥက္ကလာပ (ဈ)ဈေး (၄၃)ဗိုက်ပူလင်းကားမှတ်တိုင်သို့ ဆက်လက်စီးနင်းသွားလိုက်၏။ မြောက်ဥက္ကလာပ(ဈ)ဈေးအရောက်တွင် နာဂလိုဏ်ဂူဘက်သို့ထွက်ရန် လူတင်နေသော (၄၃)ဗိုက်ပူ စပယ်ယာလေး အား ကျွန်ုပ်က ဘေးလူများကြားအောင် “ဟေ့ ငါ့ညီလေး၊ နဂါးပေါ်တဲ့ ဘုရား သွားချင်တယ်။ နာဂလိုဏ်ဂူဆိုလားပဲ ရောက်သလား”ဟု အော်၍ မေးလိုက်လေ၏။

စပယ်ယာလေးက “ရောက်တာပေါ့အကိုကြီး၊ ရောက်တယ်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး နဂါးသွားဖူးမယ့်လူတွေ အများကြီး သွားနေကြတယ်။ လာ တက်တက် ”ဟု ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားနှစ်ဦးလည်း ယင်း ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တက်လိုက်ကြ၏။ကားပေါ်တွင်လည်း တီးတိုးပြောသံများ ကို ကြားရ၏။ အချို့က အကောင်လိုက်မြင်ရဟုပင် ဆိုသည်။ တစ်ချို့က တော့ အမြှုပ်နဲ့ ရုပ်လုံးဖော်ပြတာပါဟု ပြောသည်။

စပယ်ယာလေးက “ကျွန်တော်ကတော့ နဂါးသွားမဖူးရသေးဘူး။ ကားလိုက်နေလို့လေ။ မနက်ဖြန် ကားနားမှ အိမ်ကအမျိုးသမီးခေါ်ပြီး သွားဖူးမယ်”ဟု အော်ဟစ်ကာပြောပြီး၊ “နဂါးသွားဖူးမယ့်လူတွေ တက်ကြ တက်ကြ” ဟု အော်ဟစ်ကာ လူခေါ်နေပြန်၏။ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ ကြားကြသူ အားလုံးလည်း နဂါးပေါ်နေသည်အကြောင်းကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကုန်ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားလည်း တက်လာသောနောက်ပေါက်မှ ဒရိုင်ဘာ ရှိရာ ရှေ့ပေါက်သို့ မိန်းမကိုလက်ဆွဲပြီး တိုးကပ်သွား၏။ မြောက်ဥက္ကလာပ အဝိုင်းကြီးသို့အရောက်တွင် ဒရိုင်ဘာအား ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဖြစ်သူမှ အများကြား အောင် “ကားဆရာကြီး ကျွန်မကို နဂါးပေါ်တဲ့ ဘုရားမှတ်တိုင်ရောက်ရင်

ဗုဒ္ဓသည် ကျွန်မ နဂါးဘုရားဖူးချင်လို့”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒရိုင်းဘာကြီးက “ရတယ်အစ်မကြီး တစ်နေ့လုံး လူတွေသွားကြတာ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော် မှတ်တိုင်ရောက်ရင်ပြောမယ် ရပ်ပေးမယ်”ဟု ဖြေရာ၊ တစ်ကားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြလေတော့၏။

ကားရှေ့ခန်းမှစ၍ ကားနောက်ခန်းအထိ နဂါးပေါ်တဲ့ နာဂလိုဏ်ဂူ အကြောင်း ပွစ်ပွစ်ပြောကုန်ကြတော့၏။ တံတားကလေး လမ်းဝ မှတ်တိုင် ရောက်သော် ဒရိုင်းဘာက “ နဂါးလိုဏ်ဂူ ရောက်ပြီ နဂါးဖူးမယ့်သူတွေ ဆင်းလို့ရတယ်။ နဂါးပေါ်နေတယ်” ဟု အော်လိုက်လေ၏။

နောက်ဘက်မှစပယ်ယာလေးကလည်း “နဂါးပေါ်တာဖူးချင်တဲ့ သူတွေ ဆင်းကြ၊ ကြုံတုန်းကြုံခိုက်ဖူးရတာ ဆင်းကြ ဆင်းကြ ” ဟု အော်ဟစ်လေတော့၏။

သတင်းကားပြန်လွယ်၏။ လမ်းဝမှတ်တိုင်တွင်ရပ်နေသည့် (၈)မိုင် ဘက်မှ ကွေ့ပြန်လာသောကားများသို့လည်း နဂါးပေါ်သည့်သတင်းမှာ ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုကားတွေပေါ်မှလူတွေလည်း အားလုံးနီးပါး ဆင်းကြပြန်လေ၏။ လူတွေမှာ နာဂလိုဏ်ဂူဘုရားဘက်သို့ သုတ်ချေတင် နေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့စီးလာသောကားပေါ် ကြည့်လိုက်တောလည်း ဆင်းလိုက် ကြသည်မှာ တစ်စီးလုံးနီးပါး လူမကျန်တော့။ အဘိုးကြီးတစ်ဦး၊ အဘွားကြီး နှစ်ဦး၊ စပယ်ယာနှင့် ဒရိုင်းဘာတို့သာ ကျန်ခဲ့တာတွေ့ရလေသည်။

ထမင်းချိုင့်နဲ့ အလုပ်ပြန်သူများ၊ ခြင်းတောင်းများဖြင့် ညနေဈေးဝယ် ပြန်လာသူများလည်း နာဂလိုဏ်ဂူသို့ နဂါးပေါ်တာကြည့်ရန် ဆင်းကုန်ကြ လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယားလည်း ပြုံးလိုက်မိကြပြီ။ သူတို့နှင့်အတူ ဆင်းလိုက်၍ သူတို့နှင့်အတူ ရော့လိုက်သွားကာ ဘုရားထပ်ဖူးကြလေ တော့သည်။

ထို့နောက် ဘုရားကန်တော့ပြီး ရေကန်အနီးသွားကာ အမျိုးမျိုးဝေဖန် နေကြသူများရှေ့မှ လျှောက်ကြရင်း “မိန်းမရေ တို့ပို့သသောမေတ္တာတန်ခိုး

ကြောင့် လူတွေတော့ ဘုရားကိုရောက်ကြပြီ။ ဒီတော့ကုသိုလ်တွေ ရကုန်ကြပြီပေါ့ကွာ။ ပြန်ကြရအောင်”ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုမိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားလည်း (၈)မိုင်ဘက်မှပြန်ထွက်ရင်း တက္ကစီငှား၍ ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

တက္ကစီကားပေါ်၌ “မေအေးရေ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတွေဟာ တရားလွန် ယုံကြည်ကိုင်းရှိုင်းတတ်ကြတယ်။ ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း လက်ဦးအောင် ကြည်ညိုချင်ကြတယ်။ မင်းအခု လက်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောမိ၏။

“မေတို့က ဒီ(၅)ရပ်ကွက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာဆိုတော့ နာဂလိုဏ်ဂူ ဘုရားဟာ မင်းတို့ငယ်တုရားပဲလေ။ မင်းတို့အိမ်နဲ့လည်း နီးနီးလေးပဲလေ။ မေအေး ဘယ်လိုမြင်သလဲ”ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

“အမလေး ဖြစ်နေကြတာပါယောကျ်ားရယ်။ မေတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုရားထဲဝင် တူတူပုန်းတမ်းဆော့တိုင်း ဒီလိုပဲတွေ့နေကျပါ။ ဒီအုတ်ကန် ရေသေက မသန့်မရှင်းနဲ့လေ။ လနဲ့ချိုကြာတော့ သစ်ရွက်တွေဘာတွေ စုပြုံကျပြီး ရေတွေပွက်အမြှုပ်တွေထလာတာပေါ့။ အမြှုပ်လေးတွေ ထလာရင် ပေါ်ချင်တဲ့ပုံပေါ်တာကို အမျိုးမျိုးတွေဖူးတယ်လေ” ဟု မေအေးက ပြန်ပြောလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်တို့ တွန်းပို့လိုက်သဖြင့် လူတွေအတော်များများ နာဂလိုဏ်ဂူဘုရားသို့ ရောက်ဖြစ်တာတော့ အမှန်ဖြစ်၏။ ဘုရားရောက်တော့ ဘုရားဖူးဖြစ်မည်မှာအမှန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားနှစ်ဦးလည်း လူတွေကိုဘုရားရောက်အောင် နတ်လမ်းသွယ်ပေးမှုကြောင့် ကုသိုလ်ရကြမည်မှာအမှန်ပင်ဖြစ်၏။ နဂါးပေါ်နာဂလိုဏ်ဂူသတင်းကား ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် မင်္ဂလာသတင်းပင် ဖြစ်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

ပြေးခဲ့ရသော

ညာနောင်

ပြေးခဲ့ရသော ညာဒုကုဋ်

ဘုရားလည်းဟုတ် ... ညာဒုကုဋ်
 ကိုင်ကြည့်တော့လဲ ... လက်တစ်ဆုတ်
 လှုပ်ကြည့်တော့လဲ ... ဂလုတ်ဂလုတ်
 စားပြန်တော့လဲ ... တစ်ဆုပ်နှစ်ဆုပ်
 ဆွမ်းတင်တော့လည်း ... ငါးပိဖုတ် ...

တစ်နေ့တွင် အောင်မင်းဟုခေါ်သော ကျွန်ုပ်၏တူတစ်ယောက်
 ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ချလာပါသည်။

“လေးလေး မြန်မာပြည်မှာ ညာဒုကုဋ်ဘုရားဆိုတာ ရှိတယ်ဆို။
 ကြားဖူး တွေ့ဖူးလား”ဟု မေးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မကြားဘူးကြောင်း
 ပြောလိုက်၏။

“မြန်မာပြည်မှာ တစ်ချိန်က ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသူတွေက
 ဂမ္ဘီရအတတ်တွေနဲ့ စီမံခဲ့တဲ့ ဘုရားဆယ်ဆူ ပေါ်ထွန်းခဲ့ကြောင်း၊ ဒီဘုရား

တွေမှာ ဒုက္ခတင်ထားရင် ညာဘက်ပုခုံးမှာပဲ တင်ကြောင်း၊ ရှေးအစဉ် အလာ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတွေမှာ ဘယ်ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း၊ ညာဒုက္ခဘုရားကို ကိုးကွယ်သူတွေဟာ စီးပွားဖြစ်ကြောင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း၊ မီးကွင်းကြောင်း၊ ကျည်ဆံတောင်မထွက်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် တူတော်မောင်က သိသမျှကို ဖောက်သည်ချတော့၏။

“အဲဒါ ညာဒုက္ခဘုရားတစ်ဆူရှိတယ် သတင်းရထားလို့ သွားစမ်းကြမလို့၊ စစ်/မစစ် လိုက်ကြည့်ပါလား” ဟုလည်း အဖော်ညှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်က “အေး ... လိုက်ကြည့်မယ်။ ညာဒုက္ခ စစ်မစစ်မင်း ဘယ်လိုသိနိုင်သလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ တူတော်မောင်မင်းမင်းက

“စမ်းသပ်ဝယ်မဲ့သူက ရှိနေတယ်။ ဘုရားပလ္လင်ကို စီးရှိကြည့်ရင် ဘုရားပလ္လင်ကနေ ပြဒါးထွက်ကျလာတယ်ပြောတယ်” ဟု ကြားပူးသမျှကို ဖြေလေသည်။ ဆက်လက်၍ အောင်မင်းက

“ဥက္ကံတက်က ရွာကြီးတစ်ရွာထဲမှာ သွားကြည့်ရမယ်။ ပြဒါးထွက်ရင် သိန်းတစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သွားရောက်ရန် ဥက္ကံသား ကိုအော်ကြီးနှင့် ချိတ်ရလေသည်။ ကိုအော်ကြီးက ရွာတွင် ညာဒုက္ခဘုရားတစ်ဆူ ရှိနေကြောင်း အတည်ပြုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုအော်ကြီးတို့ရွာသို့ စောစောထ၍ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းတွင် သူတို့ပြောသော ညာဒုက္ခဘုရား ကဗျာကလေးကို စိတ်ထဲကရွတ်ဆိုရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အစဉ်အလာ ဘုရားဆင်းတုလည်းဟုတ်၊ ကိုးကွယ်ကြသော ညာဒုက္ခ ညာဘက်၌ ဒုက္ခတင်ထားသောဘုရား၊ လှုပ်ကြည့်တော့လဲ ဂလုပ်ဂလုပ် ဟု အသံထွက်၏။ ဆွမ်းတင်တော့လည်း ငပိဖုတ်သာကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက် မည်သည့်ဟင်းကိုမှ တင်၍မရ။ ငပိဖုတ်သာ တင်ရသည်။ သည့်ပြင်ဟင်းဆိုလျှင် မျက်နှာလွှဲထားတယ်ဟု ဆိုသည်။

ညာဒုက္ခဘုရားဆင်းတုအကြောင်း စဉ်းစားလာရင်း နံနက်(၉)နာရီခန့်တွင် ဥက္ကံမြို့သို့ရောက်သည်။

ဥက္ကံမြို့အလွန်ရှိ၍ ကိုအော်ကြီးတို့ရွာရောက်သော် ကိုအော်ကြီးက ရွာထိပ်ကစောင့်ကြိုကာ ရွာပြင်ရှိတဲတစ်လုံး၌ စုဝေးကြပါသည်။ ထိုအချိန် ကိုအော်ကြီး၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦး တစ်ဖက်ရွာမှ အရက်ထွေထွေနှင့် ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုအော်ကြီးက

“အရက်သောက် ပြန်လာသလား”ဟု လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ရာ အရက်သမားက “ဟုတ်တယ်အော်ကြီး မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”ဟု ပြန်မေးပါသည်။

“ငါတို့ ညာဒုက္ခဒုက္ခရား မီးရှို့စမ်းမလို့၊ ပြဒါးကျမကျ ကြည့်မလို့၊ နင်ကြည့်မလား လာလေ ခဏစောင့်”ဟု ခေါ်လေသည်။

“မကြည့်တော့ပါဘူးကွာ”ဟု အမှူးသမားကဖြေလိုက်ပြီးမှ “ဘာ ဘယ်လို မင်းပြောတာ ဘုရားမီးရှို့ကြည့်မလို့၊ ဟုတ်လားကွ အော်ကြီး”ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်”ဟု အော်ကြီးကပြန်ဖြေလိုက်ရာ၊ အရက်သမား က “မင်းတို့တော့ ငရဲကုတော့မှာပဲ။ ငါ အရက်သမားကယ်မှ ရတော့မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်ကား နောက်ကျီလေးလံသွားမိပါသည်။ ခဏအကြာတွင် ဦးသူတော်နှင့် ကပ္ပိယတစ်ပါး သပိတ်တစ်လုံးနှင့် ကြွလာ သဖြင့် ရွာခံကိုအော်ကြီးနှင့် ဘုရားစမ်းမည့် ဧည့်သည်တို့က ကြိုဆိုကြ လေသည်။

ဦးသူတော်နှင့် ကပ္ပိယက ပါလာသောသပိတ်ထဲမှ ဘုရားတစ်ဆူ ကိုထုတ်၍ ကိုအော်ကြီးအား ပေးလိုက်လေ၏။ ကိုအော်ကြီးက ဘုရားကိုယူ ၍ မီးရှို့ကာ စမ်းသပ်ကြည့်မည့်သူအား ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဝယ်မည့်သူလက်ထဲက ဘုရားဆင်းတုကို လှမ်းကြည့် ပြုမမြော်လိုက်သောအခါ ညာဒုက္ခဒုက္ခဘုရားအမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ခဏအကြာတွင် မီးရှို့ကြည့်မည့်သူက သေသေချာချာကြည့် သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးလျှင် ဘုရားမီးရှို့ကြည့်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။ မီးရှို့ရန်

မီးခြစ်မပါသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး တစ်ခြံလုံးတွင် တောင်းကြည့်သော်လည်း မီးခြစ်တစ်လုံးမှမရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုအော်ကြီးက သူ၏တပည့်လေးအား ရွာဦးထိပ်နားက မုန့်ဆိုင်သို့ မီးခြစ်သွားဝယ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

မီးခြစ်သွားဝယ်သောကလေးကား မီးခြစ်ကိုင်လျက် အပြေးပြန်ရောက်လာလေပြီ။ နှုတ်မှလည်း “ပြေးကြဗျို့၊ ပြေးကြ၊ ရွာသူကြီးနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး လိုက်လာပြီ။ ရွာသားတွေလည်းပါတယ်။ တုတ်တွေ ဓားတွေနဲ့ တစ်ရွာလုံး လိုက်လာကြပြီ။ ဘုရားမီးရှို့တဲ့ကောင်တွေ အားလုံး သတ်မယ်ပြောတယ်ဗျ”ဟု အော်ဟစ်လေတော့၏။

“ဘုရားမီးရှို့တဲ့ကောင်တွေ အားလုံးကိုသတ်” ဟူ၍ ညာသံပေးကာ လိုက်လာသည့်အသံတွေကိုလည်း ကြားရလေသည်။

“နောက်မှာ အများကြီးလိုက်လာကြပြီ၊ ပြေးကြဗျို့၊ ပြေးကြ”ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်လိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးမှာ ခြံထောင့်သို့ ရောက်နေကြပြီး၊ ဓားတွေတုတ်တွေနဲ့မို့၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း တစ်ချိုးတည်း သုတ်ခြေတင်ကာ ပြေးကြရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ကျတဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟုမှတ်ကာ တရှိန်ထိုးပြေးလေသည်။ ထို့နောက် တည့်တည့်မပြေးဘဲ ထောင့်ချိုးလေး တစ်ခုထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကို ကျော်တက်သွားသူတွေကတော့ ကိုအော်ကြီး၊ ပြီးတော့ သူ့တပည့်။ သူ့တပည့်နောက်တွင် ဘုရား မီးရှို့စမ်းသပ်မည့်သူ။ ၎င်းနောက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ အောင်မင်း၊ ကျွန်ုပ်က အောင်မင်းအား လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ပုန်းနေစေလိုက်၏။ ရှေ့ကပြေးသူတွေ အယောက် (၂၀)လောက်ရှိမည်။ နောက်ကလိုက်တဲ့ အဖွဲ့ကတော့ တစ်ရွာလုံးပင်။ တဝန်းဝန်းနှင့် လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားမီးရှို့မည့်သူမှာ ဘုရားကိုင်လျက် ပြေးနေသည်။ သူ့မှာ ဘုရားကြီးလွှင့်ပစ်ရအခက်၊ ပြေးလို့ကလည်း ဒီဘုရားနဲ့ ဆို လွတ်ဖို့ကမလွယ်။ လွှင့်ပစ်ပြန်ရင်လည်း မကောင်းနဲ့ ခက်နေပုံရသည်။ ငရဲကတော့ ကြီးတော့မည်ပုံပဲ။ သူကတော့ ဘုရားကိုလိုက်ပြီး ဆက်ပြေးနေလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်အတူ တစ်ရွာလုံးကလည်း နောက်ကနေ တဝန်းဝန်းနဲ့ ဓားတွေတုတ်တွေကိုင်ပြီး လိုက်နေဆဲ။ ဘုန်းတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် “လိုက်ကြ လိုက်ကြ ဘုရားမီးရှို့တဲ့ကောင်တွေ အသေသတ်” ဟု အော်ဟစ်ကာ အတင်း လိုက်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာလူကြီးကလည်း တုတ်ကြီးတစ်ဝင့်နှင့် ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်ကာ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်နေသည်။

ကျွန်ုပ် အတော်ပင်စိုးရိမ်နေမိ၏။ လူအုပ်ကြီး သိပ်နီးလာသည့်အခါ ဘုရားကိုင်းထားသော မီးရှို့ကြည့်မည့်သူက ဘုရားအား လျှာချထွက်ပြေး သွားတော့သည်။ ၎င်းနောက်မှ သူကြီးနှင့်ရွာသားများလည်း ဘုရားဆင်းတု ကို ကောက်ကာ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ အားလုံး ဟောဟံဆိုက်ကာ အမောဆိုနေကြလေပြီ။ ခဏနေတော့ နောက်ကပါလာသော ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်လာပြီး အမောဆိုနေသဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ချ၍ အမောဖြေ နေလေ၏။

အမောပြေလောက်သောအခါမှ ဘုန်းတော်ကြီးက ရွာသားတွေ အားလုံး ကြားလောက်သောအသံဖြင့်

“ဒီကောင်တွေတော့ သေကုန်တော့မှာပဲ။ ဘုရားကို မီးရှို့မယ်တဲ့ လေ။ မီးကြီးပစ်ခဲ့ကောင်တွေကွာ။ တို့ဘုရားသာ မီးရှို့ခံရရင် တို့ရွာတစ်ရွာ လုံး မြေမြိုမှာပဲ။ အကုန်လုံး သေကုန်ကြမှာ။” တော်သေးတာပေါ့ တို့ရွာ မြေမြိုခံရမယ့်ဘေးက သီသီလေးလွတ်သွားလို့၊ ကဲ ကဲ ပြန်ကြမယ်”ဟု ပြောကာ လူအုပ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။

ပုန်းနေရသော ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်လည်း အဆုတ် သက်ပြင်းမောကြီးကို ဈာန်လေတော့သည်။ ဪ...ကျွန်ုပ်ဖူးခဲ့ရသည်၊ ညာဒုက္ခ ဘုရား... အရက်သမားပေးတဲ့ ကုသိုလ်ပေပဲဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိပါသည်။

သီလဒါနနှင့်
မှိုတီးချင်သောကုလားလေး

.....

သီလဒါနနှင့် ပုံတီးချင်သောကုလားလေး

တနေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေခိုက်၊ လာရောက်စားသောက်သူများ စုဖွဲ့ပြောကြားနေသော ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဤသို့ အတိုင်းသားကြားရလေတော့သည်။

“တောင်ငူကငါ့အကိုတော့အတော်ကိုချမ်းသာနေပြီကွ။ အရမ်းကို ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဟ .. ဟ .. ဘာများလဲဟ၊ ဆိုပါဦး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုကွ။ ငါ့အစ်ကိုက တောင်ငူသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျရော။ စီးပွားရေးလေးလုပ်ချင်တော့၊ တောင်ငူက သစ်စက်သူဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့ ခြံဝန်းထောင့်နား သူဌေးကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး ကွမ်းယာဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် သွားဖွင့်တာပေါ့။ သူဌေးကြီးရဲ့စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေကိုပဲ အားကိုးပြီး ရောင်းချ ရတာပေါ့။ (၂)နှစ်လောက်အတွင်းမှာပဲ ငါ့အစ်ကိုလည်း ကလေးတစ်ယောက်ရပြီး၊ စီးပွားဖြစ်လာလိုက်တာ ဆွဲကြီးလေး၊ ဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့”

“ခါ ဘာများ ထူးဆန်းတာပါလို့လဲကွ”

“နေဦးလေ အခုမှ အစရှိသေးတာကို။ ဒီလိုကွ .. တစ်နေ့တော့ သူဌေးကြီးက သူ့သစ်စက်ခြံဝန်းထောင့်က နေရာကောင်းမှာ ဆယ်ပေ ပတ်လည် ၂၂ ပေမြင့်တဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးဆောက်ပြီး အောက်ထပ်ကို ကွမ်းယာဆိုင်ပုံစံ ဖော်တော့တာပေါ့။ ကြွေပြားကပ်၊ ကြွေပြားခင်း၊ ရေလောင်းအိမ်သာတပ်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်တာပေါ့ကွာ။ အားလုံး ပြီးတော့ သူဌေးကြီးက ငါ့အစ်ကိုကို ခေါ်ပြီး ဆိုင်ကိုကြိုက်ရဲ့လားလို့ မေးတယ်။ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်ကွာ မင်းယူလိုက်တော့ဆိုပြီး စာချုပ်တစ်စောင်ထုတ်ပေးတယ်။ ပေ ၂၀ ပတ်လည် မြေပိုင်စာချုပ်နဲ့ကို တစ်ခါတည်းလွှဲပေး လိုက်တော့တာပဲဟေ့။ ကဲ မထူးဆန်းဘူးလား။”

“အေးကွ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ထူးဆန်းသားပါပဲ။”

“ပိုထူးဆန်းတာ လာဦးမယ်။ နားထောင်။ သူဌေးကြီးက ငါ့ အစ်ကိုကို ပြောတယ်။ မင်း ဒီနေရာနဲ့စီးပွားဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါအပိုင်ပေးတာ။ မင်းဆီက ငါပြန်လိုချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ ငါခုသင်ပေး မယ့် စကား(၄)ခွန်းကို နေ့စဉ်ရွတ်ဖို့ပဲ။ မင်း ဒါကိုတော့ လိုက်နာပါ့မယ် ကတိပေးရလိမ့်မယ်။ ဖြစ်မလားလို့ ငါ့အစ်ကို ကိုမေးတယ်။ ငါ့အစ်ကိုက လိုက်နာဖို့ကတိပေးပါတယ်ပြောတော့။ ကဲ ဒါဆို မင်းလိုက်မှတ်ထားပေတော့ ဆိုပြီး စကားကြီးလေးခွန်းကို သင်တော့တာပေါ့။

- (၁) ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေမှန်မှန်ချိုးပါ။
- (၂) ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂျိုး(ချေး)ပြောင်အောင်တွန်းပါ။
- (၃) ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကောင်မှ မကိုက်အောင်နေပါ။
- (၄) မိမိလုပ်တဲ့အလုပ် အမြဲကောင်းအောင်လုပ်ပါ့မယ်။

ဒါကိုနေ့စဉ် နံနက်စောစောတစ်ခေါက် မပျက်မကွက်ရွတ်ရမယ်။ ကဲ ပြန်ဆိုပြဆိုပြီး ငါ့အစ်ကိုကို ဆိုပြခိုင်းတော့တာပဲ။

ငါ့အစ်ကိုကလည်း ...

- (၁) ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရေမှန်မှန်ချိုးပါ။
- (၂) ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂျိုး(ချေး)ပြောင်အောင် တွန်းပါ။

(၃) ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကောင်မှမကိုက်အောင် နေပါ။

(၄) မိမိလုပ်တဲ့အလုပ် အမြဲကောင်းအောင် လုပ်ပါ။

လို့ ပြန်ပြီး ဂွတ်ပြရတာပေါ့။ သူငွေကြီးက ကိုင်း မင်းကတိတည်ပေ
တော့လို့ဆိုပြီး မြေပိုင်အိမ်ပိုင်စာချုပ်တွေ တစ်ခါတည်း အပိုင်လွှဲပေး
လိုက်တော့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့အစ်ကိုလည်း ထောသွားတော့
တာပဲဟေ့”

“အေးနော်၊ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ သူငွေကြီးနဲ့၊ တော်တော်ကို
ကံကောင်းတဲ့ မင်းအစ်ကိုပါလား”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပုံကို သနစ်စုံအောင် ကြားလိုက်ရလေ
သော် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ဒါနမျိုးစေ လှူဒါန်းစွန့်ကြဲပုံ ရက်ရောသော
သူငွေကြီးအား အထင်ကြီးလေးစားသွားမိပါသည်။ စိတ်ထဲကနေ လှမ်း၍ပင်
ကန်တော့မိပါသည်။ သဒ္ဓါတရားပြည့်ဝသော မြန်မာလူမျိုးများ၏ စိတ်ထား
ကိုလည်း အတုယူ အားကျမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသော ကုလားလေး
ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချလိုပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ကုလားလေးလင်မယားစုံတွဲ
ရှိလေသည်။ ထိုကုလားလေးလင်မယားသည် သူငွေကြီးတစ်ဦး၏
တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့တွင် နေကြလေသည်။ ကုလားလေးသည် နေ့လယ်
တစ်နာရီလောက်တွင် အိမ်ကထွက်ပြီး၊ လက်ဆွဲမီးဖိုလေးဖြင့် ကုလားပဲ
အယာကြော် လိုက်လံရောင်းချလေသည်။ ညနေ(၆)နာရီခန့်တွင် အိမ်ပြန်
လာပြီး ည(၇)နာရီခန့်တွင် ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့်
ည(၈)နာရီ အရောက်တွင် ကုလားလေးတို့ လင်းမယားနှစ်ယောက် ဗုံတီး
ကာ ကုလားသီချင်းတွေဆိုလေတော့သည်။ လသာသည့်ညများဆိုလျှင်
ကုလားလေးတို့ ညဉ့်နက်သန်းကောင် တိုင် မမောမပမ်းနိုင် သီချင်းဆိုနေ
တာကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကြားရတတ်သည်။

ကုလားလေးလင်မယား နေ့စဉ်သီချင်းဆိုသံကို အိမ်အနီးမှ

သူဌေးကြီးက နေ့စဉ်ကြားရောကနေ သနားကရုနာသက်နေမိသည်။ လူတို့က ဆင်းရဲသော်လည်း အရက်မမူး။ ရန်ပွဲမဖြစ်။ မဆဲမဆို။ နေ့တိုင်းပင် သီချင်းကိုသာ ဆိုသည်။

ဤသို့တွေးမိသည့်အတွက် စေတနာပိုကာ သနားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးက ကုလားလေးလင်မယားကိုခေါ်ပြီး၊ မင်းတို့ လင်မယား တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သိန်းတစ်ရာဆုချမယ် မင်းတို့လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ရင်းနှီးစားသောက် ချမ်းသာအောင်နေကြ ဆိုပြီး သိန်းတစ်ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။ ကုလားလေးလင်မယားလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ သူဌေးကြီးကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး ငွေထုပ်ကြီးယူကာ ပြန်ခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီနေ့ညကစပြီး ကုလားလေးလင်မယားဆီက သီချင်းဆိုသံ မကြားကြရတော့။ ဗုံတီးသံလည်း မကြားကြရတော့။

တစ်လလောက်ကြာတော့ သူဌေးကြီးက ကုလားလေး လင်မယား ကို ခေါ်တွေ့လေသည်။ ကုလားလေးတစ်ယောက်ထဲရောက်လာ၏။ သူဌေးကြီးက

“မင်းမိန်းမမပါဘူးလား။ ဘာကြောင့် ဗုံမတီးတော့တာလဲ။ အဆင်ပြေပြတ်တယ်မဟုတ်လား...” စသည်ဖြင့် မေးလေရာ

ကုလားလေးလည်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုယိုပြီး ဖြေလေသည်။

“အဆင်တော့မပြေပါဘူးသူဌေး။ ကုလားလေးလေ ပိုက်ဆံထုပ် ကို စောင့်ရှောက်ရတာ ဗုံလည်းမတီးနိုင် သီချင်းမဆိုနိုင်ဘူး သူဌေး။ အရင်လိုလည်း မပျော်တော့ပါဘူး သူဌေး။ အခု သိမ်းစရာနေရာမရှိလို့ မြေကြီးထဲ မြုပ်ထားရတယ်။ ကောင်းကောင်းလည် အိပ်လို့မရပါဘူး သူဌေး။ ပြန်ယူပါတော့သူဌေး ပြန်ယူပါတော့”ဟု တရှုတ်ရှုတ်ငိုကာ ငွေတွေကို ပြန်ပေးလိုကြောင်းပြောလေသည်။

“ကုလားလေးနော် ပျဉ်ခင်းပေါ်မှာမအိပ်ရတော့ဘူး။ ကုလား လေးနော် မြေကြီးပေါ်ဆင်းအိပ်နေရတယ်။ သူ့ခိုးဝင်ခိုးသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ပြန်ယူပါသူဌေး။ ချွန်းဒေါ်တို့ကို သနားရင် ပြန်ယူပေးပါ”ဟု အတင်း

ပြန်ပေးလေတော့သည်။ သူငွှေကြီးက

“ငါ မယူပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ တဲကိုသာ တိုက်ဆောက်လိုက်ပါ”ဟု ပြောရာ ကုလားလေးက

“မလုပ်ပါနဲ့သူငွှေ မလုပ်ပါနဲ့။ ကုလားလေး တဲနဲ့နေတယ်နော်၊ ခန့်မကောင်းဘူးလား၊ ဖြုတ်ပြီး နှီးနဲ့ပြန်ချည်တတ်တယ်။ ထရုံမကောင်း ဘူးလား၊ ခွာပြီးပြန်ကပ်တတ်တယ်။ ပျဉ်မကောင်းဘူးလား ကုလားလေး သစ်ဝယ်ပြီး ပြန်ခင်းတတ်တယ်။ တကယ်လို့ တိုက်ဆောက်တယ်နော် ကုလားလေး အုတ်မစီတတ်ဘူး။ ပန်းရုံမချောတတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ပဲ့သွားတယ်နော်၊ ကုလားလေး ပြန်မလုပ်တတ်ဘူး။ ဘာမှမလုပ်တတ်လို့ တိုက်ပြိုသွားတယ်နော် ကုလားလေးနေစရာမရှိဖြစ်မယ်။ မလုပ်ပါနဲ့သူငွှေရယ် မလုပ်ပါနဲ့”ဟု ပြောဆိုကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုချပါလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကုလားမလေးက သိန်းတစ်ရာငွေထုတ်နှင့် ရောက်လာသည်။ ကုလားလေးက ပိုက်ဆံထုတ်ကို သူငွှေကြီးအား အတင်း ပြန်ပေးလေတော့သည်။

သူငွှေကြီးလည်း စိတ်မချမ်းမသာနှင့် ပြန်ပြီးလက်ခံလိုက်ရပါ သည်။ ငွေထုပ်ကြီး သူငွှေလက်ထဲပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားမောင်နှံက “ဟေး လားလား” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြိုင်တူအော်ကြ လေသည်။

ထိုညမှစ၍ ကုလားလေးလင်မယား၏ ဗုံတီးသံ၊ သီချင်းဆိုသံများ ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးပြန်ကြားရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စေတနာ သဒ္ဓါတရား ပြည့်ဝသော မြန်မာသူငွှေကြီး၏ စိတ်ထားနှင့် သနားကရုနာကို လည်းကောင်း၊ ရောင့်ရဲတတ်သော ကုလားလေးလင်မယား၏ လွတ်လပ် ခြင်းကို မြတ်နိုးတတ်ပုံကိုလည်းကောင်း လေးစားအားကျမိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ သားမက်ရှာပုံတော်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး ဘုတ်ပြင်း
ဒေသမှ ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းနှင့် စိန်ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်း
လုပ်ဆောင်ရန် သွားရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများထဲမှသူဌေးရွာဟု အမည်ရသော ရွာတစ်ရွာ
တွင် သူဌေးကြီးတစ်ဦးနှင့် အရွယ်ရောက်ပြီး ချောမောလှပယဉ်ကျေးပျူငှာ၍
ဘွဲ့ရပြီးသော သမီးသုံးယောက်တို့ အတူနေထိုင်ကြလေသည်။

သူဌေးကြီး၏ဇနီးမှာ နောက်ဆုံး သားယောက်ျားလေးမွေးပြီးလျှင်
မီးတွင်းထဲ၌ပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရှာပါသည်။ သူဌေးကြီးက နောက်မိန်းမ
ထပ်မယူ။

သားလေးအရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ရွာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း
တစ်ကျောင်း ဆောက်လှူပြီး သားကို ဘုန်းကြီးဝတ်စေသည်။ ရန်ကုန်မှ
စာတတ်ကျွမ်းတတ် ဆရာတော်များကိုပင့်၍ ကျောင်းထိုင်စေသည်။ သမီး
သုံးယောက်နှင့်လည်း သူဌေးကြီးက အတူတကွနေထိုင်လျက် အရွယ်
ရောက်သည်အထိ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်လေသည်။

သူဌေးကြီး၏ သမီးသုံးယောက်မှာ ချောမောလှပပြီး ယဉ်ကျေးလိမ္မာ
ကြကာ ငွေကြေးလည်းတောင့်တင်းသည်ဖြစ်ရာ ရွာအနီးတွင် စခန်းလာချ
သည့် စစ်ဗိုလ်များ၊ သတ္တုတွင်းအရာရှိများ၊ လွန်တူးအရာရှိများ၊ သင်တန်း
ဆင်း ဆရာဝန်ပေါက်စများကအစ အောက်ခြေဝန်ထမ်း လူကြမ်းများပါမကျန်
ဝိုင်းဝန်းပိုးပန်းခြင်းခံရလေတော့သည်။

သူဌေးကြီး၏ သမီးသုံးယောက်အနီးတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်သူလုပ်ကြ၏။ ယောင်လည်လည်လုပ်သူက လုပ်ကြ၏။ အနီးကပ်၍ ဂေါ်ကြ၏။ အဝေးကလည်း မသိမသာ ရှိတ်ကြ၏။ ရင်းနှီးအောင် အတင်း ဝင်ရောက် မျက်နှာပြောင်တိုက်သူက တိုက်ကြ၏။ ချစ်တဲ့အကြောင်းကို ခွဲလိုက်ပြောသူကလည်း ပြောကြ၏။ ပိုးကြပန်းကြတာတော့ နည်းလမ်းမျိုးမျိုး၊ ဗျူဟာအဖုံဖုံပါပင်။

သူဌေးကြီးကား စိတ်သဘောထား အလွန်ပြည့်ဝလှပါသည်။ ဘယ်ဌာန ဘယ်ဝန်ထမ်းမဆို အိမ်ရှေ့ ခြံရှေ့ရောက်တာနဲ့ ဝင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ အမောဖြေပါဟု ဖိတ်ကာ ဧည့်ခံမြဲဖြစ်၏။ အဘိုးကြီးအိမ်ရှေ့တွင်ပျစ်တွင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရန် ရေခွေးအိုးနှင့် စားစရာအမြဲရှိ၏။ အသက် (၇၀) ရှိလာသည့်အချိန်အထိ ယင်းဝတ္တရားကိုမပျက်ကွက်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူဌေးအဘိုးကြီးအိမ်၌ ဧည့်သည်မပြတ်။ အမြဲတမ်း စည်စည်ကားကားနှင့် တွေ့မြင်ရ၏။ သူ့သမီးသုံးယောက်မှာလည်း ဘမျိုးဘိုးတူကြ၍ ဖော်ရွေပျူငှာ ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ခါသော် ရွာထဲသို့ထွက်လာသော သူဌေးကြီး၏သမီးတစ်ယောက် အား လွန်တူးအရာရှိ လူပျိုကြီး ကိုညွှန်ဝင်းက ရည်စားစကားလိုက်ပြောလေ ၏။ ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း၊ ထာဝရ ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းမည့် အကြောင်း၊ မင်းကလွဲ၍ မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ကြောင်း၊ နောက်နောင်လည်း ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်မှာမဟုတ်တော့တဲ့အကြောင်း ကတိတွေပေးပြီး အသည်းအသန်ကြွေပြလေ၏။

သူဌေးသမီး မလှဌေးက ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ပြောသွားပုံကလည်း သင်းပါပေ။

“ရှင်လာပြီး အချစ်တွေကို ဖွဲ့နွဲ့ပြောပြမနေပါနဲ့။ ရှင်ပြောတဲ့ ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ကျွန်မယုံပါတယ်။ ရှင်ပြောနေတာနဲ့ပဲ သနားပြီး တောင် ကျွန်မခိုးရာလိုက်မိတော့မယ်။ တော်ပါတော့။ ရှင်ခေါင်းနဲ့ ခူးမှာ အမာရွတ်မရှိ ချုပ်ရာ ရှုရာမရှိဘူးဆိုရင် အဖေဆီ လာတောင်းပါ။ ကျွန်မ ရှင်ကို မငြင်းပါ” ဟူသတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဆောင်တည်းအတူနေ လူပျို(၃၀)လုံးလည်း လူမျိုးကြီး ကိုညွှန်ဝင်း ပြန်ပြောတာကြားရအပြီး၊ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်လှန်မကြည့်မိသူ မရှိတော့ပေ။ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် စမ်းမကြည့်သူလည်းမရှိတော့ပေ။

ကိုညွှန်ဝင်းကတော့ သက်သေပြနိုင်ရန် ဆံပင်တွေကို ရှင်းရှင်း ရှင်းရှင်း လက်လှန်ကာ ကတုံးပင်ဖြစ်ချေပြီ။ ကတုံးစစ်ဆင်ရေးအလွန် ဒူးခေါင်း ရှာဖွေရေးလုပ်အပြီးတွင်တော့ “ငါတော့လွဲပါပြီ”ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်ရင်း၊ ခေါင်းပွတ်လိုက် ဒူးကိုင်လိုက်နှင့် ဂဏှာမငြိမ် ရှိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဆောင်တည်းအတူနေ လူပျိုအချို့လည်း အံ့ပုန်းတွေ ပွင့်ထွက်ပြီး ကတုံးရိတ်ကြည့်သူ ဒူးလှန်ကြည့်သူတွေပင် ပေါ်ပေါက်လာလေ သတည်း။

တစ်လခန့်အကြာတွင် ကိုညွှန်ဝင်းသည် ကတုံးဆံပင်ပေါက်လေးဖြင့် အဘိုးကြီးထံ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်သွားပြီး အသနားခံလေတော့သည်။

“အဘခင်ဗျာ ကျွန်တော် အဘသမီးကို တကယ်ချစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ရာသက်ပန်အကြင်လင်မယားအဖြစ် သစ္စာရှိစွာ လက်တွဲ လိုပါတယ်။

အဘက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုခဲ့ရင် ရန်ကုန်က အဖေနဲ့အမေကိုခေါ်ပြီး တောင်းရမ်း လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”ဟု ချွံချွံပျစ်ပျစ်အသနားခံကာ ခွင့်တောင်းလေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက သမီးဖြစ်သူ မလှငွေးအား လှမ်းခေါ်ပြီး “သမီးရေ သူ သမီးကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”ဟု မေးလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်အဖေ”ဟု ဖြေလျှင် “ဒါဆိုသမီးသဘောက ဘယ်လို လဲ”ဟု ထပ်ဆင့်မေးပြန်၏။ ထိုအခါ သမီးဖြစ်သူက “အဖေသဘောပါ။ ဟိုတစ်ခါ သမီးကို စကားလိုက်ပြောလို့ ခေါင်းနဲ့ ဒူးမှာ အမာရွတ်မရှိရင် သူ့ကို ယူပါ့မယ်လို့ ပြောဖူးတယ်”ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆို သမီးကတိအတိုင်း ခေါင်းနဲ့ဒူးမှာ ဒဏ်ရာမရှိ အမာရွတ်မရှိလျှင် ယူပေတော့”ဟု အဖိုးကြီးက ပြောလိုက်ရာ

လူပျိုကြီး ကိုညွန့်ဝင်းလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုတော့ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ခေါင်းနဲ့သူ့မှာ ဒဏ်ရာ တွေနဲ့ပါ။ လူမှန်လျှင် ဒဏ်ရာမကင်းပါဘူးခင်ဗျာ”ဟု ပြောလိုက်ရာ အဖိုးကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီး

“ဪ အေး အေး ယောက်ျားဆိုတော့လည်း ချိုချက်ဘယ်ကင်းပဲ မလဲကွာ ဟားဟား”ဟု ပြောလေ၏။

“ကဲ ကဲ မင်းလည်း စွဲစွဲလန်းလန်းဖြစ်နေတော့ နောက်ထပ် အခွင့်ရေးတစ်ခု ထပ်ပေးရတာပေါ့”ဟု အဖိုးကြီးက ပြောလိုက်ရာ၊ လူပျိုကြီး ကိုညွန့်ဝင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ဖြင့် ပြန်လည်အားတက်လာမိ ပြန်ချေ၏။

“ငါ့ခြံမှာ မင်းကွတ်ပင်တွေ ရှိတယ်။ အခု မင်းကွတ်သီးပေါ်ချိန် ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ငါ့သမီးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ငါ့ခြံထဲမှာ မင်းကွတ်ပင်တစ်ပင်ကို တစ်လုံးခူး၊ တစ်လုံးထဲက တစ်မြွှာပဲစား၊ တစ်ပင်မှ မကျွန်အောင် စားနိုင်ရင် မင်းကို ငါ့သမီးနဲ့ပေးစားမယ်”ဟု စိန်ခေါ်မှု အသစ်တစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ကဲ ကဲ သမီးရေ မြင်းတွေပြင်ပေးလိုက်၊ သမီးလည်း မြင်း တစ်ကောင်နဲ့ လိုက်သွားပြီး စောင့်ကြည့်ပေတော့၊ မင်းကတော့ ငါပြော ထားတဲ့အတိုင်းပဲ တစ်ပင်မှမကျွန်အောင် စားပေတော့”ဟု ပြောကာ တဟားဟားရယ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း “လိုက်မကြည့်တော့ဘဲ ဒီမှာနေခဲ့တော့မည်” ဟု ပြောကာ ကျန်နေခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး၊ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး၊ ကျန်းမာ ရေး ဆေးမှူးတစ်ဦး(ဆရာဝန်မဟုတ်ပါ)တို့ အဖိုးကြီးခြံထဲသို့ အတူတူ ရောက်ရှိလာကြကုန်၏။

အဘိုးကြီးက “ဘာကိစ္စရှိလဲ ဗိုလ်ကြီးတို့၊ အားမနာပါနဲ့။ ဗိုလ်ကြီး တို့ အရာရှိတွေ၊ ပညာရှင်တွေ အကူအညီလိုရင်ပြောပါ။ ကျွန်တော်က နယ်ခံဆိုတော့ အကူအညီပေးရမှာပေါ့”ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောလေသည်။

ဗိုလ်ကြီးက “အန်ကယ်ကြီးရယ် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားဦး ပြောပုံ မယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က စစ်သားမို့ စကားမပြောတတ် ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”ဟု အစချီလေ၏။

အဘိုးကြီးရယ်လျက် “ငါ့ငယ်ငယ်ထဲက အခုအရွယ်အထိ ဘယ်သူ့ ကိုမှ စိတ်မဆိုးဘူးသေးဘူး။ လူတွေကိုစိတ်ဆိုးဖို့လည်း ဘာအကြောင်း မှ မရှိဘူး။ အရာအရာဟာ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာပဲ။ အကြောင်း တရားမဲ့ပြီး ဘာမှဖြစ်မလာဘူး။ ဝယ်စရာမလိုဘဲ အလကားရတဲ့ဒေါသကို လွယ်လွယ်နဲ့ သုံးခဲ့လျှင်၊ လွယ်လွယ်ရ လွယ်လွယ်သုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ် သွားမှာပေါ့”ဟု အေးဆေးစွာ ရှင်းပြလေ၏။

“ဒေါသဆိုတဲ့အရာက သုံးသင့်မှသုံးရတာ။ လွယ်လွယ်ရ လွယ်လွယ် သုံးလျှင်တော့ တန်ဖိုးထားမသုံးသလို ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား။ အဘလိုကောင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက တန်ဖိုးသိတဲ့ကောင်ပါကွဲ့” ဟု ပြောပြီး

“ကဲ ကဲ မင်းတို့လူငယ်တွေ ပြောစရာရှိလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော။ အမှားအမှန်ဆိုတာ အချိန်နဲ့ဆိုင်တယ်။ မင်း တစ်ရက်ခံတဲ့စကား ပြောမှာလား၊ တစ်ရက်အတွက်ပဲ မှန်နိုင်မယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဆယ်နှစ်ခံစကားပြောမှာလား၊ အဲဒီအချိန်အတွင်းပဲ မှန်လိမ့်မယ်။ နောက် ဆုံးတစ်ယောက်က နှစ်တစ်ရာခံစကားကို ပြောတာလား၊ နှစ်တစ်ရာအထိပဲ မှန်မှာပဲ။ ကိုယ်ပြောမယ့်စကားကို ဘယ်အချိန်အထိ ဆိုတဲ့အတိုင်းအတာ နဲ့တော့ ပြောဖို့လိုတယ်”ဟု လေးလေးနက်နက် ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ကြီးက “ကျွန်တော်က မလှဌေးကို ဘူမိဗေဒဆရာကြီး က မမြဌေးကို၊ ဆေးမှူးကြီးက မသူကြွယ်ကို အသီးသီး မေတ္တာရှိနေ ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး မိဝေးဖဝေး နယ်တွေကပါ။ ဒါကြောင့် အချင်းချင်းတိုင်ပင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကတိနဲ့ လာရောက် တောင်းရမ်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ရှင်းပြလေ၏။

သူဌေးကြီးက ရယ်လျက် “အခုလေးတင် လွန်တူးဌာနက မောင်ညွန့်ဝင်း မလှဌေးကိုလာတောင်းလို့ မင်းကွတ်သီးတစ်ပင်ကို တစ်လုံး၊

တစ်လုံးကိုတစ်မြွှာနဲ့ အပင်စေ့အောင် သွားစားခိုင်းထားတယ်။ သူ အပင် စေ့စားနိုင်ပါစေလို့လည်း ငါထိုင်ဆုတောင်းနေတယ်။ သူမစားနိုင်ခဲ့ရင်တော့ မင်းတို့သုံးယောက်လည်း မင်းကွတ်သီး (သို့မဟုတ်) ခူးရင်းသီးကို အဲဒီ နည်းအတိုင်း စားပြနိုင်ကြမလား”ဟု မေးခွန်းထုတ်လေတော့၏။

စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သူက ပျာပျာသလဲ “ကျွန်တော်တို့တော့ အဘကြံထဲက မင်းကွတ်သီးလည်း ကုန်အောင်မစားနိုင်ကြပါဘူး။ ခူးရင်းသီးလည်းဒီလိုပါပဲ။ ခေါင်းနဲ့ ခူးမှာလဲ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အမာရွတ်တွေမကင်းကြပါဘူး” ဟု ပြော၍ သုံးယောက်သား ခေါင်းငုံ့ကာနေကြလေ၏။

ထိုအခါအဘိုးကြီးက “သဘောပေါက်ပြီကွာ။ ဒါဆိုလည်း အခွင့် အရေးတစ်ခု မင်းတို့ကိုထပ်ပေးလိုက်မယ်” ဟုဆိုကာ ဘောလ်ပင်နှင့် စာရွက်ကလေးတစ်ခုယူပြီး

“ရေမှာ... လှိုင်းမှာ... လယ်မှာ... စပါးမှာ... အင်းမှာ... ကန်မှာ...” ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား အဆက်ဆက် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီက မြက် တစ်ပင်ဆီ ငါ့ဆီယူလာခဲ့။ လက်တွေ့လုပ် ချက်ချင်းပေးစားမယ်။ အရင် လုပ်ပြနိုင်တဲ့သူနဲ့ ပေးစားမယ်”ဟု ပဟေဠိဆန်ဆန် ပြောလေ၏။

“နှုတ်နဲ့ဖြေနိုင်တဲ့လူကိုလည်း တိကျခိုင်လုံတဲ့ အဖြေရရင် ပေးစား မယ်။ အရင်ဦးဆုံးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမှာဖြစ်လို့ နောက်ကျပြီး ဖြေနိုင် လျှင်တော့ မရတော့ဘူး။ အဦးဆုံးတစ်ယောက်တည်းကို ပေးစားမှာမို့ ဦးရာလူစနစ်ပဲ”ဟု ပြောပြီး၊ စာရွက်တစ်ယောက်တစ်ရွက် ရေးပေးကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

အဘိုးကြီးလည်း ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်၍ “ရေမှာ... လှိုင်းမှာ... လယ်မှာ... စပါးမှာ... အင်းမှာ... ကန်မှာ...”ဟု ရေးပေးပြီး မင်းလည်း ငါ့သမီးကိုကြိုက်ရင် ဝင်ဖြေလို့ရတယ်”ဟု ပြောပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စာရွက်ကလေးကိုအိတ်ထဲထည့်ပြီး မင်းကွတ်သီးတစ်ပင်မှ တစ်လုံး တစ်လုံးမှတစ်မြွှာကိုပင် မစားနိုင်ရှာသော ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း ကိုညွှန်ဝင်းနှင့်အတူ အဆောင်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အဘိုးကြီးရေးပေးသော စာရွက်ကလေးကိုရွတ်
နေရင်း ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ငါးတန်းသမိုင်းဆရာ ဦးအုပ်စိုး ပြောဖူးသော
မိတ္တီလာကန်အကြောင်းနှင့်၊ ထိုစဉ်က ဆရာရွတ်ပြဖူးသော ကဗျာလိုလို
စာဆိုလေးကို မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ဖျတ်ကနဲ ပြန်ကြားယောင်လာလေတော့
သည်။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း သူငွေအဘိုးကြီးထံ
ပြန်သွားပြီး ဧည့်သည်များရှင်းအောင် စောင့်ဆိုင်းလေသည်။ ထို့နောက်
အဖိုးကြီးအနားသို့ကပ်၍ “အဘမေးထားတဲ့မေးခွန်းတွေကို ကျွန်တော်
ဖြေနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။ အဘိုးကြီး အတော်မျက်လုံးပြူး
သွားပြီး-

“ငါ နှစ်နဲ့ချီ စဉ်းစားနေတာ။ မင်း တကယ်သိတယ်နော်” ဟု
မေးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဖြေးညှင်းစွာ ခေါင်းငြိမ်ပြလေရာ၊ အဖိုးကြီးမှာ
ပျော်သွားပုံရပြီးနောက်

“တော်လိုက်တာ တော်လိုက်တာ” ဟု အော်ဟစ်ကာ ချီးကျူးလေ
တော့သည်။

“ငါ့ဆရာက ပြောဖူးတယ်။ အဘ အသက်(၇၀)ကျော်ခဲ့ရင်
အဖြေဖော်ပေးမယ့်သူ လာလိမ့်မယ်တဲ့။ အဖြေမှန်သိရရင် လိုတာအားလုံး
ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့နဲ့ သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့မှာထားတယ်” ဟု ရှင်းပြ
နေပြန်၏။ ထို့နောက် ပြုံးပျော်ရွှင်ပျသောမျက်နှာဖြင့်

“ကိုင်း အဖြေပြောပေတော့၊ မှန်လို့တော့ဖြင့် မင်းလိုချင်တာကို
ယူပေတော့လို့လူ။ အဖြေမှန်ဖို့ပဲလိုတယ်။ မြန်မြန်ဖြေပေတော့” ဟု အားတက်
သရော တိုက်တွန်းလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်သည်မှာ

- “ရေမှာ ... စစ်ကိုင်း
- လှိုင်းမှာ ... ပထန်းငယ်
- လယ်မှာ ... တောင်တွင်း
- စပါးမှာ ... ရမည်းသင်း
- အင်းမှာ ... တောင်သမံ

ကန်မှာ ... မိတ္ထီလာ” ဟု မြစ်ကြောင်း၊

ရှေးဘုရင်မင်းဆက် ဆယ့်ခုနစ်ဆက်ခန့် တည်ထောင်ပြုပြင်ခဲ့ကြ
သော ရှေးအကျဆုံး ရေ၊ လှိုင်း၊ ကန်၊ အင်း၊ စပါး၊ လယ်အကြောင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ မြန်မာလူမျိုးတို့ အစဉ်အဆက်အားထားခဲ့ရာ၊ ရှေးမြန်မာတို့၏
အစပထမဟု တင်စားရာ၊ ရေ၊ လှိုင်း၊ လယ်၊ စပါး၊ အင်း၊ ကန်တို့၏
ကြွယ်ဝရာ ဇာစ်မြစ်အရပ်ဒေသအသီးသီးကို ဆိုလိုပါကြောင်း တိုတိုနှင့်
လိုရင်းကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးသဘောကျသွားပြီး “မင်း ဘာလိုချင်သလဲ
ငါ့ဆီက ဘာယူချင်သလဲပြောစမ်းကွာ။ ငါတော့ ငါ့ဆရာရှိရာ အထက်အညာ
ကို တက်တော့မယ်။ ငါ့ဆရာနဲ့ သွားတွေ့ရတော့မယ်။ မင်းက ငါ့ဆီမိကို
စောင့်ရှောက်ပေးတော့။ မြန်မာပြည်အောက်ဖျား တနင်္သာရီကနေပြီး မြန်မာ
ပြည်အပေါ်ပိုင်းကို တက်ခွင့်ရပြီပေါ့” ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောဆို
လေတော့သည်။

“မင်း ငါ့သမီးထဲက ဘယ်သူ့ကိုယူချင်သလဲ။ ငါ့မှာ ဆင်လည်း
မြောက်ကောင်တောင်ရှိတယ်။ ဒီတောင်လေးလုံးတန်းကြီးလည်း ငါပိုင်တယ်။
ဒီမြစ်ရိုးနဲ့ ရွာစဉ်တစ်လျှောက် ငါ့မြေတွေကြီးပဲ။ ငါ့ရဲ့ တောတောင်တွေက
ထွက်တဲ့ ကျွန်းနှင့် သစ်မွှေးကို အစိုးရကိုသွင်းပြီး၊ ငါက နှစ်ရှည်သီးပင်
တွေပဲ စိုက်တယ်။ မင်းဘာလိုချင်လဲ ကြိုက်တာယူ” ဟု အတင်းပေးလေ
တော့သည်။

“ကျွန်တော် မယူပါဘူးအဘ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမယူချင်ပါဘူး။
ကျွန်တော်ဖြေနိုင်လို့ လာမြေတာပါ။ ဘယ်လောက်မှ မတန်ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု
ကျွန်ုပ်ကပြောသောအခါ-

အဘိုးကြီးက “မင်းအတွက် ဘာမှမတန်ပေမဲ့ ငါ့အတွက်တော့
ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးသာမက နောင်ဘဝအတွက်နဲ့ကောင် ဆိုင်ပါတယ်။ ယူပါကွာ
ဘာယူမှာလဲ” ဟု ထပ်မံတိုက်တွန်းပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဘာမှမယူပါရစေနဲ့ပြောသဖြင့်၊ အဘိုးကြီးက သူ့သမီး
မလှဌေး၊ မမြဌေး၊ မသူကြွယ်တို့အားခေါ်၍ ကျွန်ုပ်အား ဆရာနေရာတွင်

ထားကာ ကန်တော့ခိုင်းပြီး၊ ကိုယ်တိုင်ထ၍ ဝိုက်ဆံဆယ်သိန်းအုပ်ကို ယူပေးလေ၏။

“ဆရာလေး ဒါလေးကို လက်ခံပေးပါ။ ဘာမှမရှိပါဘူး ဆယ်သိန်း ထဲပါ” ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က “များတယ်၊များတယ်”ဟု အလန့် တကြား ပြောမိပါသည်။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်၌ ဂျစ်ကားတစ်စီး ကျပ်ငွေရှစ်သောင်း Publica / Hilux တို့မှာ တစ်သိန်းခွဲ နှစ်သိန်းမျှသာ ရှိ၏။တိုက်တစ်လုံးပါ မြေတစ်ကွက်မှ လေးငါးသောင်းသာတန်သည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးကြီးက “ဆရာလေး ကျွန်တော့်မှာ ပိုင်ဆိုင်တာတွေ အများကြီးပါ။ အခုပေးတာ ဆရာအတွက် မုန့်ဖိုးလောက်ပါ။ ဒို့ထက်မက ကျွန်တော်ဆီက တောင်းရင်လည်း ပေးဦးမှာပါ။ ထပ်ယူပါဦး ဆရာလေး”ဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်လည်း “ယူပါ့မယ် အဘ၊ အဘလည်း ကျေနပ် ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ထွက်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်ပြန်လုပ်ရတာပေါ့”ဟု ဖြေလိုက်ရလေတော့သည်။

ထို့နောက် ဝိုက်ဆံထုတ်ကြီးကိုဖွင့်ပြီး တစ်သိန်းအုပ် (၅)အုပ်သာ ထုတ်ယူကာ၊ ကျန်ငါးသိန်းကိုပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

“တော်ပါပြီအဘရယ် ကျွန်တော် မဆင်းရဲတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဘဝ ကို အဘဝိုက်ဆံနဲ့ မဆင်းရဲအောင် လုပ်ကိုင်စားပါ့မယ်၊ လှူပါ့မယ်၊ ကျွေးပါ့မယ်၊ ပေးကမ်းပါ့မယ်ဗျာ၊ ငွေငါးသိန်းပဲယူတာကိုတော့ ကျေနပ်ပေး ပါ”ဟု ပြောကာ ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

အဘိုးကြီး ခေါင်းညိတ်ပြီး “မင်းလိုကောင် မဆင်းရဲဘူး။ မင်းဟာ လူမချမ်းသာရင်တောင် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမယ့်ကောင်။မင်း သဘောပါပဲ”ဟု ပြော၍ သမီးများဘက်လှည့်ပြီး “အဖေမရှိလည်း တို့ဆရာကို ဘာပဲအကူအညီလိုလို ပေးလိုက်ပါ။ အဖေပိုင်တာအားလုံးကို သမီးတို့စိတ်ထဲမှာ မင်းတို့ ဆရာဟာပဲလိုမှတ်ပေတော့။ အဖေ တစ်ရက်

နှစ်ရက်ဆို ခရီးထွက်တော့မယ်၊ သမီးတို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပြီပဲ” ဟု မှာတမ်းခြေလေ၏။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်နာမည်နဲ့ ရန်ကုန်လိပ်စာလေး ပေးပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကရေးပေးလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် “ဘယ်နေ့ရန်ကုန်ပြန်မှာလဲ” ဟု မေးလာသဖြင့် မနက်ဖြန် သင်္ဘောနဲ့ မနက်အစောကြီးပြန်မည့်အကြောင်း ပြောဆိုကာ တစ်ခါတည်း ကန်တော့ပြီး နှုတ်ဆက်၍ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ရန်ကုန်သို့ရောက်သော် ကျွန်ုပ်၏အဖေနှင့် အမေအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ရှင်းပြပြီး ပိုက်ဆံထုတ်ကို အပ်လိုက်လေ၏။ ထိုနေ့ ညနေသို့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ သူဌေးကြီးနှင့် သမီးသုံးယောက် ရောက်ချလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အတူတူ ဆီးကြိုလိုက်ရပါသည်။ ဧည့်သည်များကို ကျွန်ုပ်၏အမေ၊ အဖေတို့နှင့် တွေ့ပေးလိုက်ပါသည်။

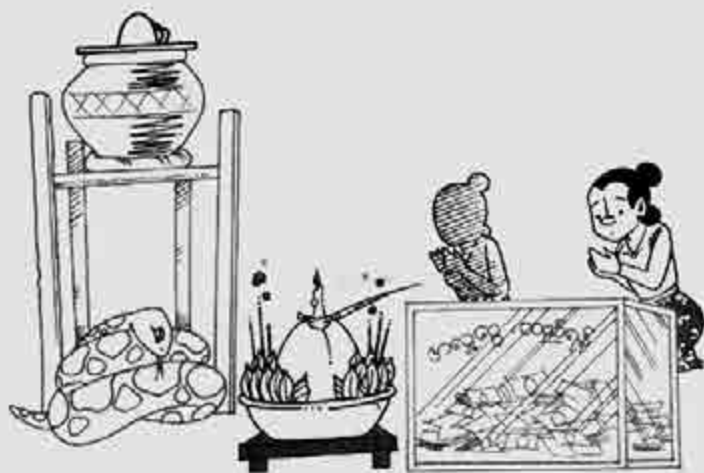
ထိုအခါ အတိုးကြီးက သမီးများကို ကျွန်ုပ်တို့နားမလည်သော ကရင်စကားဖြင့် ညှပ်ပြောလိုက်လေရာ သူဌေးကြီး၏ သမီးသုံးယောက်လည်း သူမတို့ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကိုဖွင့်ပြီး၊ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်အမည်းနှင့် ထုတ်လာသော ငွေဆယ်သိန်းအား စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူတို့မိသားစုက ကြမ်းပြင်သို့ဆင်းထိုင်ကြကာ ကျွန်ုပ်၏အဖေနှင့် အမေအား ကန်တော့ကြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ရိုးသားပုံအကြောင်းပြောဆို၍ ပြန်သွားကြလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဆရာ ဦးအုပ်စိုးအား ပြန်လည်ရှာဖွေရပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဆရာ ဦးအုပ်စိုးအားတွေ့သည်အခါ၊ အနန္တအနန္တ ငါးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သောကြောင့် ငါးပုံပုံတစ်ပုံတန်ဖိုးဖြစ်သည့် ငွေသားကျပ်သုံးသိန်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောဆိုကာ ကန်တော့လိုက်ပါတော့သတည်း။

နတ်မြေနှင့် ကရက်

နတ်မြေနှင့် အရက်

တစ်နေ့တွင်ကျွန်ုပ်၏ Bestchef Restaurant စားသောက်ဆိုင်သို့ ဆိုင်ဘေးနေ ကရင်အဘိုးကြီးဖထီးရောက်လာပြီး “မင်း မြေကြီးကြီး ဘယ်လောက်ထိမြင့်ဖူးသလဲ။ အခုငါ့အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ မြေသုံးကောင်က မင်းပေါင်လုံးတော့ အနည်းဆုံးရှိမယ်။ အရှည်ကလည်း (၁၂)ပေ အတိုဆုံးပဲ။ မင်းမြေကြီးကြီးမတွေ့ဖူးရင် လိုက်ကြည့်ပါလား”ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းထ၍လိုက်သွားလေသည်။ ဟိုရောက်တော့ ဖထီး၏တူ ကရင်လေးက ဆာလာအိတ်ဖွင့်ပြီး အတွင်းမှမြေများကို သေချာစွာပြပါသည်။ မြေတွေကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်လွန်စွာသနားသွားမိလေတော့၏။

ကရင်လေးက “ဒီမြေကြီးတစ်ကောင် တစ်ကောင်ရဲ့ သည်းခြေ တစ်လုံးကို အစွဲရေးသံရုံးက ၆၀၀၀၀ ပေးတယ်။ အသားတစ်ပိသာကို ၈၀၀၀ ပေးတယ်။ အရေပြားတစ်ပေကို ၅၀၀၀ ပေးတယ်။ မြေတစ်ကောင် တစ်ကောင်ကို တစ်သိန်းခြောက်သောင်းလောက်ရမှာ”လို့ ပြောလေသည်။

ပြီးတော့ ဆက်၍ “ကျွန်တော် အစွဲရေးသံရုံး အခု သွားပို့မလို့” ဟု ဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က “ငါ့ညီရယ် ငါမွေးမယ်ကွာ။ ငါ သူတို့ကို မသေစေချင်လို့ပါ။ တစ်ကောင် တစ်သိန်းထားပါ။ ငါဝယ်ဖို့မယ်။ အုတ်ကန် လုပ် မွေးပါ့မယ်ကွာ။ သူတို့တွေထားဖို့ အုတ်ကန်လည်း လုပ်ရမှာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ဈေးလျှော့ပေးပါ”ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြောရာ၊ ကရင်လေးကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ရောင်းချလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အလျား(၁၀)ပေ x အနံ(၄)ပေ x အမြင့်(၄)ပေ ရှိသော အုတ်ကန်ပြုလုပ်ပြီး၊ အပေါ်က သံစကားတံခါးနဲ့အုပ်မိုးကာ သေချာစွာ မွေးမြူလေ၏။ ချစ်စရာမြေကြီးတွေမှာ အစာဝလို့ထင်ပါရဲ့ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ခွဲအတွင်း ကတ္တီပါကဲ့သို့ စိမ်းစိုကာ ဝပြုံးတင်းရင်းပြီး မျက်လုံးတွေကလည်းပတ္တမြားလို တောက်ပြောင် လှပလာလေတော့၏။ မြေကြီးတစ်ကောင်ကို တစ်ပတ်လျှင်အသားတစ်ပိဿာနှုန်း မှန်မှန်ခွဲကျွေးရလေ၏။ မြေကြီးတွေကလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် မိသားစုကို ရင်းနှီးချစ်ခင်နေပါပြီ။ ကိုင်၍ပင်ရသည်။ ပြန်မကိုက်ပါ။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ကမြေကြီးများကို အစာကျွေးပြီး ကိုင်တွယ်နေစဉ် ဧည့်သည်လာသည့်အတွက် မေ့လျော့ကာ အုတ်ကန်တံခါးမပိတ်ဘဲ ထားမိရာမှ မြေကြီးသုံးကောင်စလုံး လွတ်ထွက်သွားသည်ကို သတိမထားမိပေ။ ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်သို့ ည(၉) နာရီခန့်တွင် ဦးလှဖျံကြီး စက်ဘီးနှင့်ရောက်လာပြီး နောက်

“မီးရောင်မလင်းတလင်းမှာ ကျွန်တော့်စက်ဘီးနဲ့ တက်နင်းမိလို့ ကြည့်လိုက်တာ၊ မြေကြီးလမ်းဖြတ်ကူးနေတာ အကြီးကြီးပဲဗျ။ အမြီးဖျားလေးကို နင်းမိပြီး စက်ဘီးကိုမထိန်းနိုင်တော့လို့ လဲတောင်သွားသေးတယ်ဗျို့”ဟု လာ၍ ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏မြေကြီးများကို သတိရ၍ ပြေးကြည့်တော့မှ အုတ်ကန်ထဲ၌ မြေကြီးသုံးကောင် မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ဓာတ်မီးတွေနှင့်တစ်မျိုး၊ ကားမီးထိုးလို့တစ်ဖုံ ခြံအတွင်းလိုက်ရှာကြသည်။ သို့သော် လုံးဝရှာမတွေ့တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မြေကြီးများ လွတ်သွားကြောင်း သတင်းသည် မိမိတို့(၄၃)ရပ်ကွက်အတွင်း ပြန့်နှံ့သွားပြီး၊ ရပ်ကွက်သူ/သားများလည်း မအိပ်ရဲမစားရဲ ဖြစ်ကုန်ကြပါတော့သည်။ ကင်းစောင့်အိပ်တဲ့အိမ်ကအိပ်၊ တံခါးတွေ လုံအောင်ပိတ်သူ ပိတ်ဖြင့် မအိပ်ရဲမစားရဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလေသတည်း။

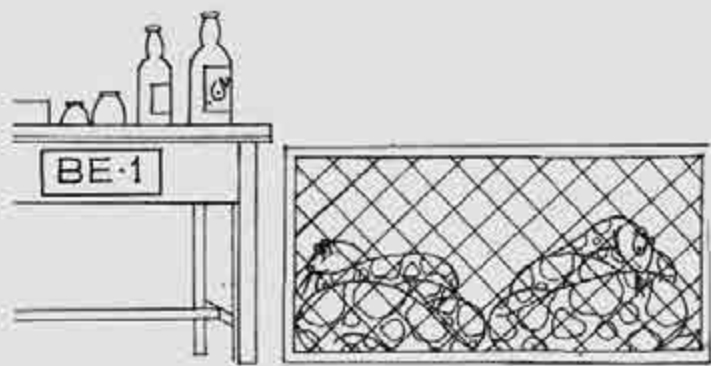
ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး မြေကြီးများကို ကျွန်ုပ်တို့ရှာ၍ မတွေ့တော့ပါ။ နောက်တစ်နေ့မနက် (၉)နာရီခန့် ဆိုင်တွင် မုန့်ထိုင်စားနေစဉ်၊ ကလေးငယ်

တစ်ယောက်ပြေးလာပြီး ကျွန်ုပ်အား "ဦးငွေ၊ ဦးငွေ၊ သားတို့ခြံထဲမှာ မြွေကြီးနှစ်ကောင် ရောက်နေတယ်၊ လာကြည့်ပါဦး၊ အဖေနဲ့အမေလည်း ကြောက်နေကြတယ်"ဟု အလန့်တကြား ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းပင် ဆာလာအိတ်နှင့် ပုဆိုးတစ်ထည်ယူကာ လိုက်သွားပြီး မြွေတွေကိုပြန်ဖမ်းယူရာ နှစ်ကောင်ပြန်၍ရခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်(၂)နာရီခန့်တွင် ရပ်ကွက်အပိုင် နယ်ထိန်းလေးရောက်လာပြီး "အစ်ကို့မြွေကြီးတစ်ကောင် (၃၉)ရပ်ကွက်မှာ ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရခဲ့တယ်။ တစ်ကောင်တည်းတဲ့။ အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲ ကန်တော့ပွဲတွေနဲ့ ကန်တော့ခံနေရတယ်ဆိုပဲ။ သွားကြည့်ပါဦး၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလွန်းလို့ နတ်မြွေကြီးတောင်ဖြစ်နေပြီဗျ"ဟု သတင်းပေးလေတော့သည်။

"နတ်မြွေကြီး နတ်မြွေကြီး ပြောပြီး လှူကြတန်းကြတာလည်း မနည်း၊ ဝိုက်ဆံပုံးကြီးတောင် ပြည့်နေပြီ၊ သွားကြည့်ပါဦး" ဟု ပြောဆိုတိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မယောင်မလည်သွား၍ စနည်းနာရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ထံမှထွက်ပြေးသော မြွေကြီးရောက်ရှိရာ နေအိမ်တဝိုက်မှ ပြောသံဆိုသံများကို နားစွင့်ကြည်လိုက်ရာ "ဒါ... နတ်မြွေကြီး

မြွေမြတ်စာပေ

ကြွလာတာ။ ရန်ကုန်မှာ ဒီလောက်ကြီးတဲ့မြေတော့ မရှိနိုင်လောက် တူး။ နတ်မြေကြီးပဲဖြစ်မယ်”ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ချို့ကလည်း “သိုက်နန်းက လာတာဖြစ်မယ်။ နဂါးသိုက်တို့ ဘာတို့က လာတာဖြစ်မယ်။ ရုပ်လုံးပြလာတာဖြစ်မယ်”ဟူ၍ လည်းကောင်း ထင်ရာမြင်ရာကို ပြောဆိုနေတာကြားရလေ၏။ “ကန်တော့ကြ ကန်တော့ကြ ထူးဆန်းတယ်” ဟု ပြောသူပြောနေကြပြီး၊ မကြာမီမှာပင် ဝေဠုကျော်တို့ လွင်မိုးတို့အဖွဲ့များပင် ရောက်လာတော့သည်။ သူတို့က နတ်မြေကြီးအား ပင့်ယူသွားကာ ပူဇော်မည့်သယောင် ပြောလှူကလည်း ပြောနေကြပြန်ပါသည်။ မြေကြီးအနီးက အလှူခံပုံအား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပုံးပြည့်တော့မည့် အခြေအနေပင် ရောက်နေချေပြီ။

ထိုအချိန် ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော မိန်းမလျှာ နတ်ကတော်တစ်ဦးက အလှူငွေပိုက်ဆံတစ်သောင်းကို အများမြင်အောင် ထည့်ပြီးလျှင် မြေကြီးအားကန်တော့၍ နတ်ဝင်ပူးပြန်ပါသည်။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ပြပြီး၊ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်တဖြန်းဖြန်းရိုက်ကာ နာရိုက်ခန့် ပူးပူးပြောပြော ဘာဖြစ်မှန်းမသိလုပ်နေပြီးမှ အပူးရပ်သွားတော့သည်။ ခြောက်.....ခက်ပြီ။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်တော့ ပွဲမကရသောနတ်ကတော် ကြံကြိုက်တုန်း အတင်းဝင်၍ကသည်ဟုတွေ့ကာ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ အဆိုပါ နတ်ကတော်မှာ ပိုက်ဆံထပ်ထည်လိုက်၊ နတ်ဝင်ပူးလိုက်၊ ပြောလိုက်၊ ဆိုလိုက်၊ နားလိုက်၊ နတ်ပြန်ကလိုက်ဖြင့် ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်နဘေးရှိ လူအုပ်ထဲမှ လူလတ်ပိုင်းယောက်ျားနှစ်ဦး စကားပြောနေသည်ကိုလည်း ကြားရပါသည်။ “တန်ခိုးကြီးလိုက်တာဗျာ၊ ဒီအိမ်ကို (၁၂)ပေရှိတဲ့မြေကြီးရောက်လာတယ်ဆိုတာ မြေသိုက်နန်းဆက် ဒီအိမ်မှာ ရှိကိုရှိရမယ်။ ဒါ နတ်မြေကြီး ကျိန်းသေတယ်။ ငါ ခုနက်က ထိုင်ကန်တော့တာ ကြက်သီးတွေတဖြန်းဖြန်းထလာပြီး သတိလွတ်မလိုတောင် ဖြစ်တယ်”ဟု အံ့ဩသောလေသံဖြင့် အသားကုန်မွမ်းပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်မူကား၊ ငါတို့အရက်ဆိုင်က မြေကြီးဟာ အခုတော့ နတ်မြေကြီးဖြစ်သွားရှာပြီဟု အူကြောင်ကြောင်တွေးမိလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ Bestchef Restaurant စားသောက်ဆိုင်တွင်မွေးထားသော အရက်ဆိုင်က မြေကြီးမှာ ကိုယ့်ဆီကလွတ်တာနဲ့ပဲ နတ်မြေဖြစ်သွားလေပြီ။ နေပါစေတော့၊ ပြန်မခေါ်တော့ပါဘူးဟု စဉ်းစားရင်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မိမိ၏စားသောက်ဆိုင်အရောက် ဧနီးဖြစ်သူ မေအေးအား ခေါ်ပြီး၊ ကျွန်ုပ်ရှိသည့်မြေကြီးနှစ်ကောင်အား တိုက်ကြီးမြို့နားက ပန်းတစ်ပွင့်တောင်ဆရာတော်ထံသို့ လျှောက် သွားရောက်လျှောက်ထားမည်ဟု တိုင်ပင်ကာ ထောက်ကြံ့ဘက်သို့ ကားမောင်းပြီးထွက်ခဲ့ကြလေသတည်း။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ

စကားပြောခြင်း

တန်ခိုးရှင်များနှင့် စကားပြောခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် အသက်(၃၀)ခန့်တွင် မိန်းမယူပြီးနောက် ငါးနှစ်ကြာ သည့်တိုင် မယ်မယ်ရရ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် အလုပ်မလုပ်ဘဲနေသော ကျွန်ုပ်အား အမေက မေးလေ သည်။

“ငါ့သား မင်းအလုပ်လည်းမလုပ်ဘူး၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ လူဆိုတာ အရွယ်ရောက်လို့ ကြီးပြင်းပြီးအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင် အလုပ်လုပ်ရ တယ်။ ဥပမာ မိမိကိုယ်ကို အကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ လူထုအတွက် (သို့မဟုတ်) တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ ကမ္ဘာလောက ကြီးအတွက် အကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ တစ်ခုခု လုပ်ကိုလုပ်ရတယ်။ ဒါမှ လူ့တာဝန်ကျေတာ။ မင်းဘာမှမလုပ်တော့ အမေစိတ်မကောင်းဘူး။ ငါ့သားအတွက် အဖေနဲ့ အမေ ရှာထားခဲ့တဲ့ ငွေကြေးဟာ တစ်တာဝစာသုံး နိုင် ဖြန့်နိုင်ပေမယ့် လူဖြစ်လာခဲ့ရင် မိမိအကျိုး၊ အများအကျိုး၊ တိုင်းပြည် အကျိုး၊ ကမ္ဘာကြီးအကျိုး၊ လေးဘက်လေးတန်မျှတ ပါဝင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကိုလုပ်ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်ုပ် ထခုန်မိလေ၏။

“ပျော်လိုက်တာအမေရယ်၊ သားပျော်လိုက်တာ၊ ကမ္ဘာကြီးလည်း အကျိုးရှိ၊ နိုင်ငံတော်အတွက်လည်း အခွန်ဆောင်၊ သားအတွက်လည်း

အကျိုးရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်မယ်အမေ”ဟု ချက်ချင်း ဖြေလိုက်မိပါသည်။

ထိုအခါ အမေက “သားအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရတယ် ဘာတွေပြင်ဆင်ပေးထားရမလဲ ပြော”ဟု ဆိုလေရာ

“မနက်ဖြန် သားကို မိရိုးဖလာ တန်ခိုးရှင်နတ်(၃၇)မင်းနဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားအတွက် ပွဲထိုးပေးပါ။ သားအနေနဲ့ ရိုးရာနတ်များနှင့်တကွ ကိုးကွယ်ရာဘုရားရှင်ကို သားလုပ်မယ့်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်တည်ချင်ပါတယ်အမေ”ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အမေက ပွဲ(၃၈)ပွဲထိုးကာ ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ ဖယောင်းတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်း၊ နံ့သာစုံလင်စွာဖြင့်၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်၊ အအေးပုလင်းမကျွန် အသင့်ကပ်လျှူ ပူဇော်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ထားသောပွဲဆီ ဦးစွာ သွားပြီး ထိုင်ရှိခိုး၍ (၁၅)မိနစ်ခန့် ဆုပန်လေသည်။ ထို့နောက် ယပ်တောင်တစ်ချောင်းယူကာ မိရိုးဖလာ တန်ခိုးရှင်နတ်မင်းတွေဘက်လှည့်ပြီး ကိုကြီးကျော်မှစကာ မင်းတစ်ပါးခြင်းနှင့် ပွဲစိပွဲစိ စကားပြောလိုက် ယပ်ခပ်ပေးလိုက်ပြုလေ၏။ (၅)မိနစ်ကြာတိုင်း နောက်တစ်ပါးပြောင်း၍ ပြောင်း၍ ပြောနေလိုက်ရာ အချိန်(၃)နာရီခန့်ပင် ကြာသွားသည်ဟုထင်ပါသည်။

ထို့နောက် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာပြီးထိုင်သောအခါ အမေက “ငါ့သား ဘာလုပ်ငန်းလုပ်မှာလဲ”ဟု မေးလာသဖြင့် “စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်မှာပါ အမေ၊ ယမကာလေးလဲ ပါမှာပေါ့၊ ကမ္ဘာမြေကြီးလဲခေါင်းပေါ့၊ တိုင်းပြည်အတွက်လဲ အခွန်ရ၊ သားမှာလည်းအလုပ်ရှိ၊ ဖောက်သည်အများလည်း စိတ်ချမ်းသာစေမယ့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်ပုံမယ်အမေ” ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အမေက ကျွန်ုပ်၏ဇနီး သူ့ချွေးမလေးအား လှမ်းခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ခိုင်း၍ “သမီးရေ မင်းယောက်ျားကတော့ စားသောက်

ဆိုင်ဖွင့်မယ်တဲ့သမီး။ ငါ့သား အလုပ်တကယ်လုပ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။
 ငါ့သားလေးဟာ ထိုင်စားမယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ သူ့များယောက်ျားတွေလို
 ထမင်းရည်သောက်မယ့်ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမလုပ်စာ၊ မိဘ
 လုပ်စာ အမြဲတမ်းထိုင်စားမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား”
 ဟု ဝင့်ကြွားစွာပြောလေသည်။

“ငါ့သားလေးဟာ ကျောင်းပြီးအောင် ဘွဲ့ရအောင်မတက်ခဲ့ရသော်
 လည်း၊ ဘွဲ့(၂)ဘွဲ့ယူထားတဲ့ကောင်တွေထက် မညံ့ဘူး။ အမေကပဲ
 သွန်သင်မှု အားကောင်းလို့လား၊ ပင်ကိုယ်စီစ မွေးရာပါ စိတ်ဓာတ်ကပဲ
 တော်လို့လားလို့ အမေတော့ မခွဲခြားတတ်ဘူး။ အမေပြောလိုက်တာ
 နဲ့ သူလုပ်မယ့်အလုပ်ကို တန်းပြီးဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ အမေတော်တော်
 လည်း အံ့ဩမိတယ်”ဟုလည်း ကိုယ့်သားကိုကိုယ် ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း
 ဖွင့်နေပြန်သည်။

“အမေပြောမှ သိတဲ့သားလေးပေါ့”ဟု ချွေးမက ငေါ့တော့တော့
 ဝင်ပြောလေသည်။

“သမီးက အမေ့သားကိုချစ်လို့ယူခဲ့တာပါ။ သူ့လုပ်မကျွေးရင်လဲ
 အမေတစ်ဦးတည်းသောသားကို သမီးလုပ်ကျွေးပျံ့မယ်။ အမေ့သားကို
 လူလဲချစ် သူ့အတွေးအခေါ်ကိုလည်းချစ်လို့ ယူထားတာလေ”ဟု ကျွန်ုပ်၏
 ဇနီးက ထပ်ကွန်နေပြန်သည်။

“သမီးယောက်ျား အခုလိုမျိုး ကွေးခေါ်စဉ်းစားနေတာကို သမီးအနေ
 နဲ့ သဘာကျပါတယ်။ အမေတို့သေဆုံးလို့ ဒီအမွေတွေကိုရခဲ့ရင်တောင်
 အမေတို့ တစ်သက်ရှာထားတဲ့ပစ္စည်းကို မထုခဲ့ဘဲ အမေ့သားကို
 ပဲပြုတ်ရောင်း ကျွေးရ ကျွေးရ ကျွေးပျံ့မယ်”ဟုလည်း ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက
 အထွန်တက်လိုက်ချေသေးသည်။

“အခုလည်း သူ့ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ သမီးသူလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်မှန်
 သမျှ ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ်မပြောဘဲ တစ်သက်လုံး ဝိုင်းဝန်းကူညီ
 လုပ်ကိုင်ပျံ့မယ် အမေရဲ့။ သမီးပြောတာ အမေယုံမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်မှာ

အမေ သေသာ သေပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အစမ်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အခုသား ဘာအလုပ်မှမလုပ်လည်း ဘုန်းကြီးပွဲနဲ့ ထိုင်စားနေရအောင် သမီးရွာကောင်း ပျံ့မယ်။ အမေ မယုံဘူးလား "ဟု ကျွန်ုပ်၏ဇနီးက ခပ်သောသောရယ်တာ မေးလိုက်သေးသည်။

"ယုံပါတယ် သမီးရယ် သမီးလေးနဲ့စိတ်ချလို့ သဘောတူ ပေးစား ခဲ့တာပေါ့။ အမေယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေပါရစေနဲ့ဦးသမီးရယ်။ ငိုသားလေး ဘာအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေ တယ်သူ့အတွက် လုပ်သွားသလဲကို ကြည့်သွားချင်သေးတယ်" ဟုပြောကာ နှစ်ဦးသား ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ကြလေသည်။

ထို့နောက်အမေက ကျွန်ုပ်အားလှမ်းခေါ်ပြီး "ငိုသား အရက်ရောင်း တယ်ဆိုတာကတော့ ဘုရားဟောတဲ့ ငါးပါးသီလထဲမှာ တစ်ပါးနဲ့ငြိစွန်းနေ တယ်ကွယ်။ သမ္မာအာဇီဝ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်။ အရက်သမားတွေဆိုတာ လည်း မူးလာရင် ဗူးတဲ့သူရှိ၊ ရူးတဲ့လူလဲရှိတယ်လေ။ တစ်ချို့ဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေနား ကပ်လျှောက်တာနဲ့ ဖင်ကုပ်ခေါင်းကိုင် လုပ်တတ်ကြ တယ်။ တစ်ချို့အမူးသမားတွေကြတော့လည်း ထိုးကြိတ်ရန်ဖြစ်ရမှ သဘောကျပြန်ရော။ တစ်ချို့ဆိုလည်း ပုဆိုးမနိုင် လုံချည်မနိုင်မို့ ကာယ ဣန္ဒြေပျက်ပြီး ဖင်ပေါ်ကြ ခေါင်းပေါ်ကြပေါ့။ ဒါတွေကို သားစဉ်းစားပြီး ငြိလား" ဟု ကျွန်ုပ်အားမေးလေ၏။

"အမေရယ် မူးလို့ ဗူးလည်းဗူးပါစေ။ ရူးတဲ့လူနဲ့တွေ့တော့လည်း ရူးလိုက်တာပေါ့။ အိမ်ကအမျိုးသမီးကို ဖင်ကုပ်ခဲ့ရင်တောင် ဖင်မသန့်လို့ သုတ်ပေးတယ် သဘောထားရမှာပေါ့။ ခေါင်းကိုင်ကြည့်တော့လည်း မသိလို့ကိုင်ကြည့်တယ်လို့ မှတ်ယုံပေါ့။ ထိုးမှကြိတ်မှ သဘောကျတယ် ဆိုရင်လည်း ထိုးကြကြိတ်ကြ ပျော်ပါးကြရင်း စီးပွားရှာပါ့မယ်" ဟု ကျွန်ုပ် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ဖြေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ဖြစ်လေ သည်။ ပထမ(၅)နှစ်တွင် အရက်ဖြူ B.E ဆိုင်ဖွင့်၏။ နောက်ငါးနှစ်တွင်

နိုင်ငံခြားအရက်နှင့် ဘီယာဘား ဖွင့်၏။ (၁၀)နှစ်ပြည့်ပြီးနောက် စင်တင် တေးဂီတနှင့် အရက်ဘား (၅)နှစ်ထပ်ဖွင့်ပြီး၊ အရက်ရောင်း လုပ်သက် (၁၅)နှစ်လုပ်အပြီးတွင် ၎င်းလုပ်ငန်းများကို အပြီးအပိုင် ပိတ်သိမ်းလိုက်လေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အတော်အတန် ကြီးပွားတိုးတက် ချမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုအခါ မိခင်ကြီးက “ငါ့သား ကြီးပွားတိုးတက်အောင် အလုပ် လုပ်တာတော့ တော်တယ်ကွယ်။ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ လုပ်လိုက်သလဲဆိုတာ သာ ပြောပြစမ်းပါ”ဟု မေးလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က “အမေရေ သား ပထမ နိုင်ငံတော်အတွက် တာဝန် ကျေလူသားဖြစ်အောင် အခွန်မှန်မှန်ကန်ကန်ဆောင်တယ်လေ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ့ပါးသွားအောင်လို့ B.E ဆိုင်ဖွင့်တယ်။ B.E ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ အခါ သားစိတ်ထဲမှာ အလကားသောက်မိကောင်တွေ ပိုက်ဆံမရလဲ တိုက် တယ်။ အလုပ်လက်မဲ့တွေ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ၊ ဘာမှအလုပ်မလုပ်ဘဲ အရက်ကြီး လိုမိသောက်နေတဲ့ကောင်တွေကို ပိုက်ဆံမရလဲ ဦးစားပေး ရောင်းပေးတယ်။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ အရက်ဖိသောက်ပြီး အိမ်ပြန်

ဒုက္ခပေးတဲ့ မိဘမျက်ရည်ကျရတဲ့ကောင်တွေကို အရက်နဲ့ စောစော
နီနီ သေခိုင်းလိုက်တယ်။ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ သေကုန်တော့ ကမ္ဘာကြီး
လည်း ပေါသွားတာပေါ့အမေရယ်”ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ကမ္ဘာမြေကြီးကလည်း သူထမ်းရပိုးရတာပေါ့သွားလို့ သားကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ အမြတ်ခွန်ရုံးမှာ အမြတ်ခွန်ဆောင်နေရတဲ့အတွက်
နိုင်ငံသားတာဝန်လည်းသားကျေခဲပါပြီ အမေရဲ့။ သားရဲ့ အရက်ဆိုင်
နောက်ဆုံး(၅)နှစ်မှာ အများအတွက် နူးညံ့ညင်သာတဲ့ အနုပညာတေးသံသာ
တွေ၊ ချိုမြိန်တဲ့ တေးဂီတနဲ့သီချင်းတွေကိုလည်း လာရောက်အားပေးကြတဲ့
ဖောက်သည်တွေအတွက် အမြတ်တင်ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်အမေ။ တေးဂီတတွေ
ကို နားဆင်ပြီး သောကတွေ ပြေပျောက်စေခဲ့ပါတယ်။ အားပေးတဲ့
ဖောက်သည်ပရိသေတွေကို အဲဒီလို စေတနာထားပြီး အကျိုးပြုခဲ့ပါတယ်”ဟု
ကိုယ့်ဆင်ခြေနှင့်ကိုယ် အားပါးတရ ပြောလိုက်ပါသည်။

“(၁၅)နှစ်အတွင်း ဒီလိုစေတနာထားပြီး အရက်ဆိုင်အမျိုးမျိုးဖွင့်
ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်နဲ့ အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေကြောင့် ထင်ပါတယ်အမေရယ်၊
သားမှာ တိုက်လည်းရှိသွားပြီ၊ ကားလည်းရှိသွားပြီ၊ တစ်သက် စားလို့
တောင် မကုန်တော့ပါဘူး”ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ကြွားကြွားလေးပြောရာ
အမေမျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်ကုန်သလားဟုပင် ထင်မိပါသည်။

“ဒီမယ်အမေ၊ အမေက အများအကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်း၊ မိမိကိုယ်
မိမိ အကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်း၊ ကမ္ဘာမြေကြီးအတွက် အကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်းမျိုး
ကို ရွေးပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုလို့ ဒီအလုပ်တွေကို ရွေးခဲ့ရတာပါ။ အခု သားလဲ
ချမ်းသာ၊ နိုင်ငံတော်လဲအကျိုးရှိ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးလည်း ပေါ့ပါးသွားပါပြီ
မဟုတ်လား။ တစ်ခုပဲပြောဖို့ရှိပါတယ်အမေ။ အမေပြောတဲ့ ငါးပါးသီလမှာ
တစ်ပါးငြိစွန်းနေတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ဒါလည်း သား နတ်တွေမေးပြီး
လုပ်ခဲ့တာပါ။ ရိုးရာနတ်တွေကို ပွဲပေးထားတုန်း တစ်ပါးချင်း လိုက်
မေးပါတယ်အမေ။ သား အရက်ရောင်းလျှင် ကောင်းမလား/ မကောင်းဘူး
လား။ အပြစ်ဖြစ်မလား/မဖြစ်ဘူးလား ဆိုပြီး။ တစ်ပါးချင်းလိုက်မေးတဲ့

အခါ နတ်ရုပ်ထုတွေက မျက်လုံး ပြူးကြောင်ကြောင်လေးနဲ့ ဘာမှမပြောဘဲ
ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေတယ်လေ။

ဒါနဲ့ ဘာမှမပြောလျှင်တော့ အပြစ်မရှိတန်ဘူးလို့ သားက ယူဆ
လိုက်ရတာပေါ့။

ရိုးရာအလိုက် မိရိုးဖလာ အစဉ်အဆက်ပူဇော်ခဲ့တဲ့ တန်ခိုးရှင်
နတ်တွေကတောင် ဘာမှမဟန်တားတာ၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်
လို့ ယုံကြည်ခဲ့လို့ လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်အဖေ။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နဲ့ တန်ခိုးရှင်များ
ကို စကားပြောကြည့်ခြင်းပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က တစ်လုံးခြင်းရှင်းပြလိုက်ရာ
မိခင်ဖြစ်သူမှာ “တော်ပါပြီကွယ်၊ သိပါပြီ”ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်အိမ်မှ
ပြန်သွားလေသတည်း။

ကျွန်ုပ်တို့

တောင်ခြားပတ်နီဖြိုး

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ တောဝက်ခါးပတ်နီကြီး

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်လုပ်ငန်းတစ်မျိုး ဖြစ်သော မိုင်းဘုတ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရဖူးလေသည်။ မိုင်းဘုတ်ဆိုသည်မှာ ရေထဲသို့မိုင်းခွဲကာ သေ၍ ပေါလောပေါ်လာသည့်ငါးများကို ကောက်ယူရသော ပင်လယ်ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းပင်ဖြစ်သည်။

မိုင်းဘုတ်တို့မည်သည် ရာသီဥတုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ရေတပ်လှည့်ကင်းတွေကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ပင်လယ်ပြင် ရေစီးကြမ်းသောကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ငါးဆရာ ရှာလို့မရသည့်အခါမျိုးမှာဖြစ်စေ၊ အခြားအနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျောက်ပုံများပေါများရာ လျှိုမြောင်ကျောက်တန်းကြီးများနှင့် ကျွန်းကြီးကျွန်းကြားရှိ ဆလုံရွာငယ်များအနီးသဲသောင်ပြင်ကျယ်ကျယ်တွေပေါ်သို့ တက်ပြီး တိတ်တဆိတ် ညအိပ်ရပ်နားကြရလေသည်။ ညမှောင်ပြီဆိုတာနှင့် မည်သည့်စက်လှေသမားမှ ဆေးလိပ်မသောက်ရတော့ချေ။

ဆေးလိပ်မီးရောင်မြင်လျှင် အဝေးကမ်းပြုစက်လှေများ သူပုန်လှေများရောက်လာပြီး သတ်ဖြတ်တတ်ကြသောကြောင့်လည်းဖြစ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ဆလုံအိမ်(၁၀)လုံး (၁၅)လုံးခန့်ရှိသော ကျွန်းရွာ
ကလေးများသို့ရောက်လျှင် ကျွန်းပေါ်တက်အိပ်ကြတာ များပါသည်။
ကိုယ့်သေနတ် ကိုယ်ယူ၍ လုံခြုံရေးယူအိပ်ကြရပါသည်။

ထမင်းစားတော့လည်း ကရင်ဟင်းရည် ရောချက်ထားတဲ့
တာလပေါဟင်းချိုနှင့် စားသုံးရသည်က များပါသည်။ သို့သော် အသား
မပါသောနေ့ဟူ၍ မရှိပါ။ ရေထွက်ပစ္စည်း၊ ပင်လယ်ငါးအမျိုးမျိုးနှင့်
တောကောင်သားအမျိုးမျိုးကို နေ့တိုင်းပင်စားကြရပါသည်။

တာလပေါဟင်းချိုဆိုသည်မှာ ဆန်ကို မီးအေးအေးလေးနှင့်
လှော်ပြီး ရေနှင့်ပြန်ပြုတ်၍ စားလို့ရသည့် တွေ့ရာဟင်းရွက်မျိုးစုံ အကုန်
နူးခပ်ထည့်ကာ၊ ရသည်အသားမျိုးစုံနှင့် ရောချက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အချိုဖုန်
လုံးဝမပါ။ ဆားအနည်းနည်းငယ်မျှထည့်၍ သဘာဝအချို ရယူချက်ပြုတ်
သည့်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ရာသီဥတုအခြေအနေဆိုးနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
စက်လှေသည် ဆလုံကျွန်းတစ်ခုတွင် နှစ်ရက်ခန့် ရပ်နားထားရလေသည်။
ကျွန်ုပ်တို့စက်လှေဆိုက်ကပ်ထားသည့် ကျွန်းကြီးမှာ တစ်မိုင်ခွဲပတ်လည်
ခန့် အကျယ်ရှိပြီး တစ်ဖက်တွင် အလွန်မတ်စောက်သောလျှိုနှင့် တောင်ကြီး
တစ်လုံး ရှိပါသည်။

လျှိုချောက်ရှိရာတောင်ပေါ်မှ နိမ့်ဆင်းလာသော တောင်
အောက်ခြေတွင် အိမ်ခြေ(၁၀)အိမ်ခန့်ဖြင့် ဆလုံရွာငယ်လေးတစ်ရွာ
တည်ရှိနေပါသည်။ ၎င်းရွာနှင့်တစ်ဆက်တည်း မြေပြင်သည် ဒီရေတက်ချိန်
တွင် ကျွန်းနှစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်ကာ၊ ဒီရေ အလွန်ကျသွားသည့်အခါများတွင်
တောင်နှစ်လုံးတွဲ ကျွန်းသဖွယ်ရှိသည့် (သူတို့အရပ်အခေါ်) ရေနိမ့်တောင်
တည်ရှိနေပါသည်။

တစ်နေ့ ရွာခံအဖိုးကြီးနှင့် နော်ကြီးကြာတို့ စကားပြောနေရာမှ
နော်ကြီးကြာက ကျွန်ုပ်အား အေကေ-၄၇ သေနတ်တစ်လက်ယူ၍
၎င်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ခိုင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အေကေ-၄၇ ယူ၍

နော်ကြီးကြာနောက် လိုက်ခဲ့ပြီးနောက် လျှိုတစ်ခုကို ကျော်ရလေသည်။ လျှိုထက်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုတွေ့ရာ ထိုကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ သုံးယောက်သား တက်ကြည့်လိုက်သည်။အခါတွင်တော့ ညနေခင်း ရေသောက်ဆင်းလာသည့် အလွန်ကြီးမားပြီး အစွယ်တစ်ထွာခန့်ထွက်နေသော တောဝက်ဖြူခပ်ကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရပါတော့သည်။

ဘယ်လောက်များကြီးသလဲဆို ရိုးရိုးတောဝက်ကြီးတွေ ကြီးတာထက် သုံးဆလောက်ပိုကြီးပါသည်။ ကျွဲပေါက်အရွယ် အမြင့်ခန့်ရှိကာ အသက်ကြီးဟန်ရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင် အရေခွံတွေတွန့်နေပြီး၊ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းနေတာကိုတွေ့ရပါသည်။ ဝက်ကြီးကား အေးအေးဆေးဆေး ရေသောက်ပင်မပျက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ရှိသည်ကို မသိသလို။ အရေးမစိုက်ဘဲ နေထိုင်မြဲ အေးအေးလူလူ နေလေ၏။

၎င်းဝက်ကြီးကို ကျွန်ုပ်က သေသေချာချာကြည့်ရာ၊ ဝက်အဖိုးကြီး ဖြစ်နေပြီး အရေပြားတွင်လည်း ဆင်ကဲ့သို့ အရေးအကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။

သို့သော် ဝက်ကြီး၏လိင်တန်ဆာမှာ ဝက်သိုးပေါက်များကဲ့သို့ ပြောင်တင်းနုစွနေပြီး၊ ခါးမှ လိင်အင်္ဂါအထိ လေးလက်မခန့် အနီရောင် ခါးပတ်ပုံစံ အစင်းကြောင်းကြီးပါရှိသည့် ခါးပတ်နီကြီးနှင့် ဝက်ဖြူကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန် နော်ကြီးကြာက အေကေ-၄၇ တောင်းသဖြင့် မောင်းမတင်ဘဲ ပေးလိုက်ရာ နော်ကြီးကြာက ကျွန်တော့်အား ဆူတော့သည်။

“သေနတ်မောင်းလေးတောင် တင်ထားမပေးဘူး၊ ဒီအတိုင်းပေးရသလား” ဟု ဆူလေရာ ကျွန်ုပ်က “မမ မောင်းတင်ပြီးပြီထင်လို့ ထပ်မတင်မိတာပါ”ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် နော်ကြီးကြာက သူကိုယ်တိုင်မောင်းတင်၍ ဝက်ကြီးနှင့် မိုင်တိုင် တစ်တိုင်ဝက်ခန့်အကွာရှိ ကျောက်ပုံနောက်တွင် အကာအကွယ်ယူ၍

ဝက်ကြီး၏တင်ပံ့သို့ အသေအရာချိန်ကာ ဒိုင်းကနဲတစ်ချက်ပစ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ဝက်ကြီးဘာမှမဖြစ်ပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ် တစ်စုခုလာနားသည့် ဟန်ဖြင့် တင်ပါးလေးခါ၍ခါ၍ ချနေလေသည်။

နော်ကြီးကြာက နောက်တစ်ချက်မောင်းထပ်တင်ပြီး ရှေ့လက်ပျဉ်လက်ဖွဲ့ဆီသို့ထိုးချိန်ကာ ဒိုင်းကနဲပစ်ပြန်လေသည်။ ဝက်ကြီးကိုထိပါသည်။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်ပါ။ သူ့ကိုတစ်ခုခု လာထိသလိုမျိုး ခံစားရလိုထင်ပါ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ခါချနေလေသည်။

နော်ကြီးကြာက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ချက်ပစ်ရန်အတွက် ချိန်လိုက်စဉ် ဆလုံရွာခံကအတင်းပြေးဆွဲပြီး လက်သုံးချောင်းထောင်၍ ဆလုံလိုပြောလေသည်။

နော်ကြီးကြာခေါင်းငြိမ့်ပြီး မပစ်တော့ဘဲ အေဂေ-၄၇ အား ကျွန်တော့်အားပြန်ပေးကာ ဆလုံနှင့် သူတို့ဝက်ကိုကြည့်ပြီး စကားပြောနေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကို လွယ်ထားရင်းအနီးရှိ တောသင်္ဘောပင်မှ တောသင်္ဘောသီးမှည့်တစ်လုံးကိုခူး၍ တောဝက်ခါးပတ်နီကြီးရှိရာသို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ရာ၊ တောဝက်ခါးပတ်နီကြီးက ရပ်ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် အသာအယာအကဲခတ်ရင်း တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာကာ သင်္ဘောသီးကို လာစားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ကနောက်တစ်လုံး ခူး၍ ပစ်ကျွေးလိုက် တောဝက်နီကြီးက ရှေ့တစ်ဆင့်တိုးကာလာစားလိုက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ဘက် ခပ်နီးနီးသို့ပင် ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

သင်္ဘောသီးမှည့်များကုန်လေသော် ကျွန်ုပ်လည်း သင်္ဘောသီးစိမ်းများကိုပါ ခူးကြွေးရပြန်ပါ၏။ သင်္ဘောသီးစိမ်းများကို ရှိသမျှ အကုန်ခူးကျွေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း နော်ကြီးကြာနှင့် ရွာခံဆလုံနောက်သို့ တစ်ချိုးတည်း ပြေးလိုက်ခဲ့ရလေသည်။

လမ်း၌ နော်ကြီးကြာက “မောင်လေး၊ မင်းဘယ်လိုထင်လည်း ပြောကြည့်စမ်း၊ ဒါမျိုး မင်းတွေ့ဖူးသလား”ဟု မေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း “အမကြီး ကျည်ဆံမတိုးဘူး၊ အသက်ကလည်း တော်တော်ကြီးပုံပဲ။ သေနတ်ပြီးနေပုံရှိတယ်။ အရေပြားတွေ ထူလွန်းလို့ ကျည်မပေါက်တာ ထင်ပါတယ်။ သူ့ လိင်အင်္ဂါကျတော့လည်း ဝက်သိုးပေါက် ထက် တောင် နုပျိုနေတယ်။ တစ်ဖက်တစ်ချက် အစွယ်တွေဆိုလည်း ဝလုံးပုံဖြစ်နေပါပြီ။ ခါးမှာလည်း လက်(၄)လုံးလောက် ခါးပတ်နီကြီး ပတ်ထားတဲ့ပုံဆိုတော့ ဝက်တို့ရဲ့ဘုရင်များ ဖြစ်နေမလားလို့ စဉ်းစားနေမိ ပါတယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်လို့မသေတဲ့ ဝက်ရော ရှိနိုင်သလားလို့လည်း စဉ်းစားရင်း အံ့သြမိတာပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။

နော်ကြီးကြာက “ဒီတော့ဝက်ကြီးဟာ သူ့ကိုသေနတ်နဲ့ နှစ်ချက် အထိ ပစ်လို့ရတယ်။ သုံးချက်ပစ်လို့မရဘူး။ သုံးချက်ပစ်ရင်စိတ်ဆိုးရောတဲ့ သူမကြီးကတာလုပ်မိရင် ဒီကျွန်းမှာ ဘယ်သူမှမနေလို့မရဘူး ပြောတယ်။ တစ်ချို့ဆို ဒီတော့ဝက်ခါးပတ်နီကြီးကြောင့် သေသွားကြသူတွေတောင် များလှပြီ ပြောတယ်” ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“လုံနဲ့ အနီးကပ်သွားထိုးကြည့်ရင်လဲရတယ်။ အဲ နှစ်ချက်ထက် တော့ ပိုမထိုးနဲ့။ သုံးချက်ထိုးတာနဲ့ ရှူးခနဲဆို ရောက်လာပြီး ဆွဲပက်ထည့် လိုက်ရင် ဘယ်သူမှမလွတ်ဘူး၊ ပွဲချင်းပြီးသေတော့တာပဲ” ဟုလည်း ပြောပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းညိတ်၍ “ထူးဆန်းပါတယ်မမ ကျွန်တော် ဒီတစ်သက် တွေ့ဖို့ကြုံဖို့ မလွယ်လောက်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဒီလိုရှိတယ်ဆိုတာ ကြားတောင်မကြားဖူးသလို၊ ယုံကြည်ဖို့လည်း တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ခုတော့ လက်တွေ့ မြင်ရတွေ့ရပြီဆိုတော့ ယုံပြီပေါ့” ဟု ပြောလိုက်မိ ပါသည်။ ထိုအခါ နော်ကြီးကြာက အဓိပ္ပာယ်ပါသောအပြုံးကို ပြုံးပြပါလေ သည်။

ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသော တောဝက်ခါးပတ်နီကြီး ကို တစ်သက်မမှီနိုင်မည် မထင်တော့ပါ။

ပုဆိုးသီးသောပစ္စည်းနှင့်

ပစားရက်သောဟင်းတစ်ခွက်

ထူးဆန်းသောပစ္စည်းနှင့် မစားရက်သော ဟင်းတစ်ခွက်

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့တွင် ယိုးဒယားခိုးဘုတ်လုပ်ငန်းနှင့် ဆက်သွယ် မိပြီး ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စက်လှေဘုတ်သူဌေး ပြော သဖြင့် နော်ကြီးကြာဆိုသည့် မိန်းကလေးအကြောင်းကို စတင်ကြားသိမိ၏။ အသက်(၃၃)နှစ်ခန့် ကရင်မ။ ကရင်သူပုန် ဗိုလ်ရန်နိုင်ရဲ့ကတော်။ ဗိုလ်ရန်နိုင် ကတော့ လေးလုံးတန်းအောက်ဘက်က တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားပြီဟု ဆိုသည်။ နော်ကြီးကြာက ကရင်လိုပြောပြော၊ ဗမာလိုပြောပြော၊ ယိုးဒယား လို ပြောပြော၊ တရုတ်လိုပြောပြော၊ အကုန်တတ်ကြောင်းပါ သိရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် နော်ကြီးကြာက ကျွန်ုပ်တို့ စက်လှေနှင့် လိုက်ပါလာ ပြီး၊ ခိုးဘုတ်ကို မိုင်းဘုတ်အဖြစ်ပြောင်းကာ ဦးစီးလေတော့သည်။

ခိုးဘုတ်ဆိုသည်မှာ မြန်မာပြည်မှ ကျွန်းသစ်အထပ်သား၊ ရော်တာ၊ ငါး၊ ထုတ်လို့ရတာ အကုန် ခိုးထုတ်တဲ့သင်္ဘောကို ခိုးဘုတ်ဟုခေါ်သည်။ မိုင်းဘုတ်ဆိုတာက ပင်လယ်ထဲမှာ လိုချင်တဲ့ငါးကို ငါးဆရာနဲ့ ငါးခေါ် ငါးစုပြီး မိုင်းနဲ့ခွဲ၊ ငါးကောက်ပြီး ယိုးဒယားပို့ရတာဖြစ်သည်။ ငါးလတ်

ဝါးတန်းသင်္ဘောတွေကို ပဲ့စင်ဖြတ်ပစ်ပြီး အဝေးကမမြင်ရအောင် ပြားပြားလေး လုပ်ထားတဲ့ ငါးဖမ်းသင်္ဘောတစ်မျိုးပေါ့။

ရေတပ်က လိုက်ပစ်ရင် မထိအောင်လို့ ပြေးအားကောင်းကောင်း အင်ဂျင်စက်သုံးလုံး တပ်ထား၏။ ဟီးနီးအင်ဂျင်တစ်လုံး ဝမ်းမှာထိုင်ပြီး၊ ရာမာအင်ဂျင်နှစ်လုံးကို ဘေးမှာချိတ်ထား၏။ အင်ဂျင်သုံးလုံးစလုံး ပြိုင်မောင်းလို့ကတော့ ဒုံးယာဉ်ထက်ပင်မြန်၏။ လက်နက်အပြည့်အစုံပါ၏။ အေကေ ၄၇ တွေ၊ အမ် ၁၆ တွေ တစ်ယောက်တစ်လက်နဲ့ပေါ့။ သင်္ဘောပစ်မြှုပ်တဲ့ တစ်ချက်ပစ်လက်နက်ကြီး နှစ်ခုသုံးခုလည်းပါသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မိုင်းဘုတ် စလုပ်ကြတော့ နော်ကြီးကြာက ဆလုံကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ ငါးဆရာသွားရှာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လေ့ကပ်တာနဲ့ တစ်ကျွန်းလုံးမှာ လူလတ်ပိုင်းယောက်ျားတွေ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရ။ အိမ်ခြေ ဆယ်နှစ်လုံးခန့်ရှိတဲ့ ကျွန်းကလေးမှာ အသက်(၇၀)အဘိုးကြီးနှင့် ကျန်တာက မိန်းမတွေကြီးပဲ တွေ့ရပါသည်။

နော်ကြီးကြာက ဦးစွာ ဆလုံအဖိုးကြီးအား စကားပြောလေသည်။ အဘိုးကြီးက ဆလုံလိုပြန်ပြောသော် နော်ကြီးကြာက စိတ်ဆိုးပြီး မိန်းမကိုင် ပစ္စတိုသေနတ်ထုတ်၍ အဘိုးကြီး၏ နဖူးအား ဒင်နှင့်ထုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဝေါ်ကီတော်ကီဖွင့်ပြီး ကရင်လို့ပြောလေ၏။ ကရင်သူပုန် မှောင်ခိုသင်္ဘောနှစ်စင်း ဖုံးရောက်လာ၏။ မိန်းမတွေကိုခေါ်၍ ဆလုံလိုပြောပြီး ခရာထုတ်၍ မှုတ်လေသည်။ ထိုအခါယောက်ျား (၆)ယောက် တောထဲက ထွက်လာ၏။ တစ်ယောက်သောသူနှင့် ဆလုံစကားဖြင့် နော်ကြီးကြာက ပြောရာ အဆင်ပြေသွားကြပြီး သူပုန်လှေနှစ်စင်းလည်းပြန်သွားလေသည်။

နောက်တွင် အသက်(၃၀)နှစ်ခန့် ငါးဆရာတစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်တို့လှေက ရလေသည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် ပင်လယ်ပြင်ထွက် ကျောက်တန်း ကျွန်းတစ်ကျွန်း မနီးမဝေး၌ စတင်မိုင်းခွဲ ကြတော့သည်။ သည်တွင်မှ ငါးမိုင်းခွဲရာတွင် ငါးဆရာ အဘယ်မျှအရေးကြီးမှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။

ငါးဆရာလုပ်ပုံက ဒီလိုခင်ဗျ။ ငါးဆရာက ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲက ကျောက်ပုံကလေးအနီးကို လှေနဲ့ကပ်သွားပြီး၊ ငါးစုလိုခွဲလိုကောင်းမယ့် နေရာလေးမှာ လှေကိုရပ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကြက်တောင်ကလေးတွေကို လူတစ်ရပ်အကျော်ရှိတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းမှာ ခြောက်လက်မခြားချည်ထား လိုက်တယ်။ ထို့နောက် ငါးဆရာဟာ ခြောက်လက်မပျဉ်ပြားတစ်ချောင်းနဲ့ လှေပေါ်ကနေ ဆယ်ချက်လောက် တဖြန်းဖြန်းနဲ့ ရိုက်တော့တယ်။ သိပ် မကြာပါဘူး ရေထဲဆင်းပြီး ငါးကြည့်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ရေပေါ်မှာ မတ်တပ်အနေအထား ခေါင်းဖော် လက်နှစ်ဖက်ဖော်ပြီး လက်ဖျားနှစ်ဖက်နဲ့ ရေပြင်ကို ရိုက်ပြန်တယ်။ နောက် လှေပေါ်ပြန်တက်လာပြီး ကြက်တောင် တွေ ချီထားတဲ့ကြိုးနဲ့ ငါးမြားတံကို ငါးတုတ်တစ်ချောင်းမှာချီပြီး ရေပေါ် လျှပ်ပြေးကာ လှည့်ဆွဲပေးပြန်တယ်။ ခဏကြာတော့ မိုင်းအိုးမီးရို့ပစ်ချ လိုက်ရာ "အုန်း" ကနဲ ပေါက်ကွဲသံနဲ့အတူ ရေတွေမြောက်တက်လာပြီး

ငါးတွေကလည်း ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပေါ့။ မိုင်းခွဲပြီး ညနေစောင်းအထိ ငါးကောက်ရတာ မှောင်တဲ့အထိမကုန်နိုင်တော့ပဲ။ သင်္ဘောလည်း ရေခဲကပ် တွေအားလုံး ပြည့်သလောက်ဖြစ်နေလေတော့သည်။

မှောင်သွားသော် ငါးကောက်၍မရတော့သဖြင့် ကျောက်ချအိပ်လိုက် ကြလေ၏။ နံနက်လင်းသော် ငါးဆရာအား သူနေသော ဆလုံကျွန်းလေး သို့ ပြန်ပို့ရင်း သူတို့ရွာလေးမှာပဲ ထမင်းစားရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

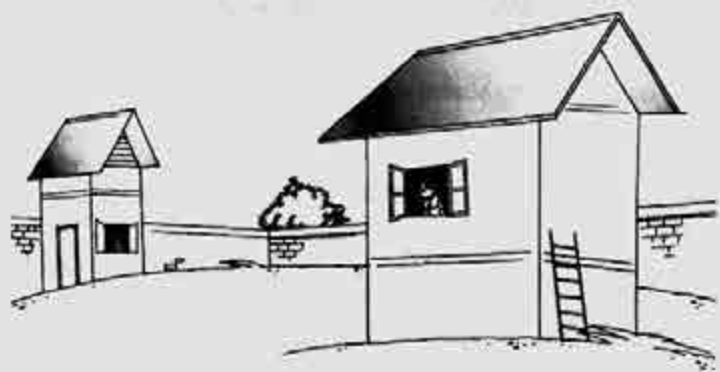
ကျွန်းပေါ်တွင် ငါးဆရာလေးက နော်ကြီးကြာအား ထူးဆန်းသော ဂမုန်းခွက်ပေါက်ပင်မြစ်ကို ပြလေသည်။ ဂမုန်းခွက်ပေါက် ဆိုသည်မှာ ဂမုန်းပင်တစ်မျိုးမှ အမြစ်ကိုသွေး၍ မျက်လုံး၌လိမ်းပေးထားလျှင် ကွပ်ထိုးရာ၌ (သို့မဟုတ်) ဖိရိုက်ရာ၌ အုပ်ထားတာတာပစ္စည်းဟု အတတ်ပြောနိုင်သော အမြစ်တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

စမ်းသပ်ပြပုံမှာ တစ်ပိသာ(၂၀)ကျပ်သာခန့်ရှိတဲ့ ကြက်ဖတစ်ကောင် ကို ယူလာပြီး ဂမုန်းမြစ်တစ်ခုကို ကျောက်တုံးမှာသွေး၍ ကြက်ဖ၏ မျက်စိနှစ်လုံး၌ လိမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ခဏအကြာ ဆန်ကိုမြေကြီးမှာ ကွဲချပြီး ဒန်ပန်းကန်နဲ့အုပ်၍ ကြက်ဖကိုပြတော့ ကြက်ဖက ဒန်ပန်းကန် အောက်က ဆန်စေ့ကို မြင်နေရပြီး ဆန်စေ့ကို နှုတ်နှင့် လှမ်းဆိတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တော်တော်အံ့ဩသွားပါသည်။ ကြက်ဖကြီးကလည်း ဒန်ပန်းကန် ဖင်ကို ဆန်အမှတ်နှင့်ဆိတ်လိုက် ကောက်လိုက် လုပ်နေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ကလူများဘက် လှည့်လိုက်မိစဉ် “အုန်း”ကနဲ အသံကြားရပြီး ကြက်ဖကြီးကို ငါးဆရာက သတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က နော်ကြီးကြာကို “ထောင်ကယ် ကြက်ဖကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက် တာလဲ ...” ဟု မေး၏။

နော်ကြီးကြာက “မြင်တဲ့ဆေးရှိတယ် ဖြေတဲ့ဆေးမရှိဘူးပြောတယ်။ မြင်လို့ရတယ် ဖြေလို့မရဘူးဆိုရင်တော့ ကြက်ဖကြီးလိုဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ပြော၍ တခစ်ခစ်ရယ်မောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့နဲ့နက်
စာထမင်းစားကြသောအခါ ထမင်းပိုင်းမှာ ကြက်သားတစ်ပွဲတိုးလာသည်။
ထိုကြက်သားဟင်းကို ကျွန်ုပ်ကြည့်ပင်မကြည့်ချင်ပါ။ စားဖို့တော့ပြောရန်ပင်
မလိုတော့။ ထို့ကြောင့် ကြက်သားဟင်းခွက်၏စွန်းကိုတောင် မကိုင်ကြည့်မိ
ပါချေ။ စိတ်ထဲ၌လည်း ထူးဆန်းသောပစ္စည်းနှင့် မစားရက်သောဟင်းတစ်ပွဲ
ဟုသာ ကောက်ချက်ချမိလိုက်ပါသည်။

နေရာ . . . စာဆင်သင့်

နေရာ ... အဆင်သင့်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ခြေရင်းအိမ်ရှိ ဇီးထုပ်လုပ်ငန်းရှင် ဒေါ်မမကြီးနှင့် သူမ၏ အိမ်ဝေယျာဝစ္စလုပ်သည့် အမြဲတမ်း ညအိပ်ဝန်ထမ်းမလေးတွင် မနေတတ်မထိုင်တတ် မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ကောင်မလေးအမည်က လွယ်လွယ်။ မင်းလှနယ်က။ အသက်(၁၉) (၂၀)ဝန်းကျင်ခန့်။ ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးသွယ်သွယ်။ အသားအရည်ညိုစိန်စိန်။ ရှစ်စရာမျက်နှာလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မမကြီးထံလာနေပြီး အလုပ်လုပ်သူ။ ဒေါ်မမကြီးက ပေါက်ကွဲကာ ကောင်မလေးကိုစစ်ဆေးနေသည်။

“ညည်း ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ တယ်သူနဲ့ရတာလဲ”
“ဟုတ်ကဲ့ ကားမောင်းတဲ့ဦးကုလားနဲ့ပါ”
“ဘယ်လိုစပြီးဖြစ်တာလဲ”

“သမီးပြတင်းပေါက်နဲ့ ဦးကုလားဂိတ်တဲပြတင်းပေါက်က တန်းနေတယ်လေ။ ညည သမီးက သူ့အိပ်ပြီလား ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ သူကလည်း သမီးကို ပြန်ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ စနေနေ့တစ်ညမှာ ည(၁၂)နာရီ

လောက် ဦးကုလားပြတင်းပေါက်ကကျော်တက်လာတယ်။

သမီးက အံ့သြပြီးဘာမှမပြောမိဘူး။ ဦးကုလားကလည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ပြတင်းပေါက်ပိတ်ပြီး အတင်းဖက်ထားတယ်လေ ”

“ညည်းက မအော်ဘူးလား”

“အော်ဖို့သတိတော့ရတယ်၊ ဘယ်လိုအော်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ အော်ဖို့စဉ်းစားနေတာ နာရီဝက်လောက်ကြာသွားတယ်။ သတိရလို့ အော်လိုက်တော့ အသံကမထွက်ဘဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုကိုဖြစ်သွားတာပါ။ ဟင့် ... ဟင့် ”

“ငိုမနေနဲ့...။ ဒါနဲ့ဗိုက်ကြီးနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ”

“ငါးလ၊ ခြောက်လလောက်ရှိပါပြီ”

“ညည်း ငါ့ကို ဘာကြောင့်မပြောတာလဲ”

“အလုပ်များပြီး ပြောဖို့မေ့နေလို့ပါ”

“ဒါ မေ့ရမဲ့ဟာလားကောင်မရဲ့။ ကုလားကရော နေ့တိုင်းလာ သလား”

“စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပုံမှန်လာပါတယ်”

“ဪ ... ငါတို့မရှိတဲ့နေ့ လာတာပေါ့လေ”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းဝင်လာသံကြားလိုက်၏။ ဒေါ်မမကြီး ဖုန်းပြော နေ၏။ လွယ်လွယ်ကဘေးမှာ။ ဒေါ်မမကြီးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖုန်းဆက်ပြောနေလေ၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်... ပြော ... ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာ တုန်း။ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း။ အေး .. အေး .. ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်”

ဒေါ်မမကြီးက ဖုန်းပြောအပြီး ဦးကုလားကြီးအားလှမ်းခေါ်၍

“ဦးကုလား ရွာပြန်တော့။ ရွာမှာ ရှင်အမျိုးသမီး ဆုံးသွားပြီတဲ့။ ဖုန်းလာတယ်။ ဒါနဲ့ ... ရှင်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၄၀)ပါခင်ဗျာ”

“ကလေးဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ ”

“ဒါဆိုရင် မင်းမိန်းမကိစ္စပြီးရင် ဒီမှာပြန်လာပြီး ဒီကကိစ္စကိုတာဝန် ယူရမယ်၊ဒီမှာလည်းမနိုင်မနင်းဖြစ်နေပြီ သိရဲ့လား ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဆုံးတာလဲခင်ဗျ”

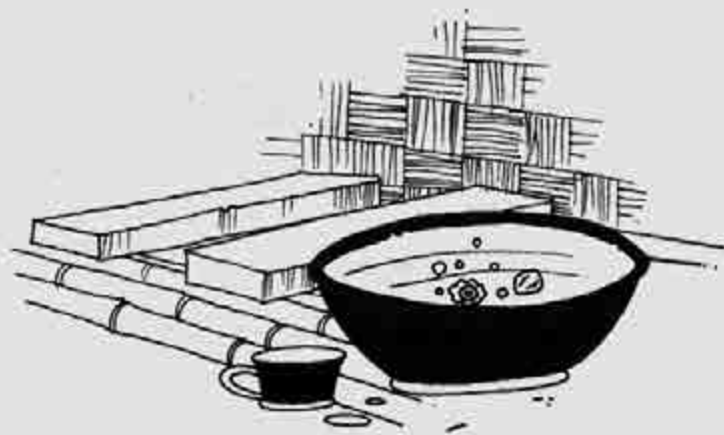
“ အူအတက်ပေါက်ပြီး ဆေးရုံရောက်နောက်ကျလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်မမကြီး။ ဒါနဲ့ သူ့ကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားရ မလားခင်ဗျာ”

“ဟဲ့... နာရေးကိစ္စနဲ့ ဗိုက်နဲ့သင့်ပါ့မလားဟဲ့။ တော်ကြာ သေသွားတဲ့ မင်းမိန်းမက ဗိုက်ထဲပြန်ဝင်စားနေမှ ခက်ဦးမယ်။ မင်းမိန်းမ ကိစ္စပြီးရင်သာ မြန်မြန်ပြန်လာနဲ့” ဟု ဒေါ်မမကြီးက မှာလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ပြောသံဆိုသံတွေ နားထောင်မိရာမှ အတွေးနယ်ချဲ့ ကာ စဉ်းစားမိသည်။ အပူတွေပိသွားသော ဒေါ်မမကြီးအတွက်လည်း ကြားမှသက်ပြင်းချမိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း အလွဲအပြောင်းအတွက် နေရာဆိုတာ အဆင်သင့် ရှိနေတတ်ပါသလားလို့လေ။

ဆုတ်ဖတ်စေ့ရှာကြောင်း

ဆတိုးမတ်စေ့အကြောင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်ကို မြို့နယ်ဦးစီးမှူးတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကားနှင့် လိုက်ပေးရန် ပြောလာသဖြင့် ပုချုပ်ဆိုင်ရှိရာ ခေါင်းမကြီးအိမ်သို့ တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်ရပြန်လေသည်။ ခေါင်းမကြီးက ရေခဲခွေးနှင့် ဂျင်းသုပ်ဖြင့် ဧည့်ခံရင်း ကျွန်ုပ်အား သူ့ယောက်ျား နောက်လေးလလောက်ဆို ထောင်က လွတ်တော့မည့်အကြောင်း၊ သူ့ယောက်ျား အတော်ဆိုးကြောင်း၊ အရက် အလွန်ကြိုက်ကြောင်း၊ မိန်းမရှုပ်ပွေ့သည့်အကြောင်းတို့ကို ဖွဲ့နွဲ့ကာ ပြောပြ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်က နောက်ဖေးသွားလိုသဖြင့် သူမအားခွင့်တောင်းပြီး ရေအိမ် သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ကိစ္စပြီးသောအခါ ရေအိမ်အတွင်းရှိ ရေဆေးအင်တုံထဲ၌ ထိုင်ခေတ်သုံး ပိုက်ဆံမတ်စေ့ (၂၅ပြားတန်အကြွေစေ့) တစ်စေ့ကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘယ်သူကျကျန်ခဲ့သလဲစဉ်းစားပြီး ကောက်ယူကာရေသုတ် လိုက်မိ၏။ ထို့အပြင် ရေအိမ်လေးကလည်း သန်ရှင်းသပ်ယပ်မှု ရှိပေသားပဲ ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပေး၍ မတ်စေ့ကိုကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ပြန်ထွက်ခဲ့ လေသည်။

ကျွန်ုပ်အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင်ခေါင်းမကြီးအား ပိုက်ဆံ မတ်စေလေးကို ထုတ်ပေးပြီး “ဘယ်သူကုန်ခဲ့တာလည်း မသိဘူး၊ သိမ်းထားပေးလိုက်ပါဦး ကလေးတွေကုန်ခဲ့တာဖြစ်မယ်” ဆိုကာ ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခေါင်းမကြီးက “ဟာ ခက်တော့တာပဲရှင်၊ ကိုအောင်အောင် ဘာကိုမှ အထာမသိသေးဘူး။ ဒီအိမ်တွေအကြောင်း မသိဘူးပဲ။ ဒီလိုအိမ် မျိုး ငယ်ငယ်က မရောက်ဖူးဘူးလား” ဟု ပြောလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကောက်လာသော မတ်စေကိုမူ ပြန်မယူသေး။ “မှတ်ထား ကိုအောင်အောင်” “ဖင်ဆေးတဲ့ခွက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမတ်စေကို ရေနဲ့စိမ်ထား ရင် ရေက ပိုက်ဆံရေဖြစ်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံရေနဲ့ဖင်ဆေးရင် ကျွန်မတို့ အလုပ်က ပိုက်ဆံများများဝင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဖင်ဆေးခွက်ထဲ မတ်စေ စိမ်ထားတာပေါ့။ မထုတ်လာရဘူး။ ပိုက်ဆံရှာတဲ့ဖင်တွေကို ပိုက်ဆံရေနဲ့ ဆေးရတယ် မှတ်ထား။ မတ်တဲ့အစေ့ကိုထည့်ထားတော့ ရှင်ဆရာတွေ မတ်လာတာပေါ့”

“မှတ်ထား ဒီမတ်စေကို အင်တုံထဲက ထုတ်တဲ့လူ၊ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပြန်ထည့်ရတယ်။ တစ်စေ့ထုတ်ရင် တစ်စေ့ပိုထည့်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင် မတ်စေနောက်တစ်စေ့သွားရှာပြီး နှစ်စေ့ပြန်ထည့်ပေ တော့။ ယူတဲ့သူကိုယ်တိုင် ထည့်ရတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းကောင်းပညာရသွားပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်လည်း မိမိကား ရှေ့ခန်း ဆေးလိပ်ခွက်ရှိ အကြွေစေ့ထည့်သည့်နေရာသို့ နှိုက်၍ မတ်စေ တစ်စေ့ကိုရှာကာ အင်တုံထဲသို့ အတိုးပါ ပြန်ထည့်ပေးခဲ့ရလေတော့သည်။ အိမ်ရှေ့ပြန်အရောက် ကျွန်ုပ်အနားသို့ ခေါင်းမကြီးကကပ်လာပြီး ပါးလေး အား ညင်သာစွာ နမ်းလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အားနာပါးနာ ငြိမ်နေလိုက် ရသည်။ သိပ်မကြာပါ ဖောက်သည်ယောက်ျားများ တဖွဲဖွဲဖြင့် တသံသံ ရောက်လာကြတော့သည်။ ထိုအထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကျောင်းနောက် တစ်ယောက်ပါလာပြီး၊ သူက ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်မေး၏။

“မင်းကပိုင်လှပါလား၊ ခေါင်းမချောချောလေးကို ချုပ်ထားတာ ကြာပြီလား” တဲ့။

ကျွန်ုပ်လည်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် "(၄)လလောက်ရှိပြီ"ဟု ဖြေလိုက်၏။

"မင်းကို တော်တော်ကြွေးနေတာဘဲ ဘယ်လိုစည်းရုံးထားသလဲကွာ၊ ငါတို့(၂)ယောက် သူ့ဆီအားပေးနေတာ မင်းလိုတစ်ခါမှမဆက်ဆံဘူး"ဟု မချင့်မရဲ ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအချိန် မြို့နယ်လူကြီးမင်းမှာ အခန်းထဲကထွက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။

စိတ်အတွေးထဲမှာတော့ ကိုးကွယ်ကိုင်းရှိုင်းကြသူများ စွဲလမ်းယုံကြည်ကြသူများအတွက်တော့၊ အင်း... ဆတိုးမတ်စေလေးပေါ့ခင်ဗျာ။

လူ့ချေးကိုစား

ဗမာတွေမေးတော့
 လမ်းစဉ်မေးတော့
 ကိုးကွယ်ရမှာ
 အမှားများပဲ
 လူမျိုးမကြောက်
 ဗမာယောက်ျား
 သတိဘယ်မှာ

တွေးခေါ်စဉ်းစား
 ဗမာယောက်ျား
 သူ့ဘုန်းသူမကြည့်
 ခြောက်သလို
 လူပိုလိုဟာ
 အရှက်ကင်းမဲ့
 ပြောသမျှယုံတဲ့
 လူ့ချေးကိုစား။

ဒုဒ္ဒ
 ဒုက္ခ
 မေ့နေကြ
 ကိုးကွယ်ကြ
 ရိုးရာကြောက်
 သူ့ရဲကောင်းများ
 ထားသလဲ။

သူမထား
 လူ့ငန္ဒား
 လူလိုမသိ
 စိုသလို
 အယုတ်တမာ
 မျက်နှာမျိုးနဲ့
 လူ့ငန္ဒား

ပြိုင်ဆိုင်မှုများနှင့် ဒါန

တစ်ခါတုန်းက ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးရှိလေသည်။
 ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းအထိ အတူတူ ကျောင်းတက်လာကြသော
 ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ လူပျိုပေါက်အရွယ်တွင် အမျိုးသမီး
 တစ်ယောက်ကြောင့် သူငယ်ချင်းများစိတ်ကောက်ပြီး အသက်(၄၀)ရောက်၍
 အိမ်ထောင်ကိုယ်စီဖြင့် သားသမီးများမွေးသည်အထိ မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်ကြ
 တော့ပါ။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်တွင် စိတ်ကောက်တတ်သော အကျင့်လေးများ
 ငယ်စဉ်ကတည်းကရှိကြသည်။ ငယ်စဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားကြစဉ်၊
 ကုသိုလ်ရေးမှာတစ်ခါထဲများများလှူ၍ ကုသိုလ်များများယူသင့်ကြောင်း
 တစ်ဦးကပြောလေ၏။ ထိုအခါ နောက်တစ်ယောက်က ကုသိုလ်ဆိုတာ
 နည်းနည်းလှူလည်း များများရနိုင်တာပဲဟု ငြင်းကြခုန်ကြရင်း စိတ်ကောက်
 ရန်ဖြစ်ပွားလေသည်။ ဘုန်းကြီးကကြားမှ ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေ ပေး၍သာ
 ပြန်လည်တည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ငြင်းကြခုန်ကြရင်း လူလူချင်း
 ထိုးကြိတ်ရဲတဲ့သတ္တိမျိုးတော့ မရှိကြပါချေ။

အသက်(၄၀)ကျော် အိမ်ထောင်ကျကြ၍ စီးပွားရေးလုပ်ရာတွင် လည်း အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ကြရင်း နှစ်ဦးသား ရောင်လည်ကြလေသည်။ စီးပွားရေးလေး ပြေလည်ကြတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း သာရေးနာရေး လူကြီး (သို့မဟုတ်) ဘုရားလူကြီးလုပ်ချင်လာကြပြန်သည်။ တစ်နေ့သော အခါ နည်းနည်းလှူပြီး ကုသိုလ်များများရတယ် ပြောသောသူက ရွာထိပ်ရှိ ရာသက်ပန် ဂရန်ကျပြီးသော နေ့စဉ်အလှူခံမဏ္ဍပ်တွင် သွားသွားလှူကာ၊ ဦးကျော်စိုး ငါးရာဟု လော်ကြီးနှင့် နေ့တိုင်းအော်ခိုင်း၏။ ထိုအသံကို အနီးအပါး ရွာငါးရွာမြောက်ရွာလောက်အထိပင် ကြားရလေသည်။

ထိုအခါ တစ်ခါတည်း များများလှူ တစ်ခါတည်း ကုသိုလ်များများ ရချင်တဲ့သူက ငါလည်း နေ့စဉ် နည်းနည်းတော့လှူဦးမှပဲ။ တော်ကြာ ရွာထဲက လူတွေက ငါ့ကို ဘာသာရေး အလှူအတန်းမရှိဘူး ဘာညာ ပြောကြလိမ့်မယ်။ တော်ကြာ ငါ သာရေးနာရေးဥက္ကဋ္ဌ/ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌ ဝင်ရွေးရင် ငါ့ကိုမဲပေးကြမှာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ ဟိုကောင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လွှား မှ ငါတော့ခုကွဲပဲဟု စဉ်းစားမိ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်

“ဦးကျော်စိုး ငါးရာ”ဟု လော်ကြီးနှင့်အော်သံကြားရသည်နှင့် ဦးကြူကလည်း အားကျမခံ အလှူခံမဏ္ဍပ်သို့လာပြီးလျှင် “ဦးကြူ ငါးရာ”ဟု လော်ကြီးနှင့် အအော်ခိုင်းလေတော့သည်။

“ဦးကြူ ငါးရာ”ဟု လော်ကြီးနှင့် အော်ပေးလိုက်သဖြင့် ပီတိဖြစ်ဟန် ဖြင့် ခန့်ခန့်ကြီးပြုံးနေလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကျော်စိုးက ဦးကြူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၍ “ဒီကောင် အလှူတွေလုပ်ပြနေပါလား၊ ဒီကောင်တော့ ဒီနှစ် သာရေးနာရေးဥက္ကဋ္ဌ ဝင်ရွေးမယ်နဲ့တူတယ်၊ အင်း သည်တော့ ငါပိုလှူမှ” ဟု စဉ်းစားမိ၏။

နောက်တစ်နေ့ လဘက်ရည်ဆိုင်ကအပြန် နှစ်ယောက်သား ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အလှူခံဌာနသို့ဝင်လာပြီး နည်းနည်းလှူ များများရ ဦးကျော်စိုး က (၅၀၀)ကျပ် ဒေါ်စိုးစိုးမြင့်(၅၀၀)ကျပ်ဟု အလှူခံမဏ္ဍပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်အား အော်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က လော်ကြီးနှင့်အော်ပေးလိုက်လေ၏။

လော်ကြီးနှင့်အော်အပြီး ဦးကျော်စိုးက ဦးကြူဘက်လှည့်၍ မော်ကြားသောမျက်နှာနှင့် ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ များများလှူ တစ်ခါတည်း များများယူချင်သောသူက လော်ကြီးအသံချဲ့ခိုင်းပြီး ဦးကြူ (၅၀၀)၊ ဒေါ်အေးအေးမြင့် (၅၀၀)၊ မိုးမိုးသူ (၅၀၀)၊ မောင်လွမ်းကြူ (၅၀၀)ဟု အော်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဦးကျော်စိုးလည်း အိမ်သို့ တစ်ချိုးထဲလစ်ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ဦးကျော်စိုးက သူ့သားလေးနာမည်ပါ ထည့်၍ မြင့်မြတ်(၅၀၀)ဟု အားကျမခံ အော်ခိုင်းလေတော့သည်။ ထိုသို့ အလှူခံငှာနမူ အပြိုင်အဆိုင်လော်သံကို ခြောက်လလောက် နေ့စဉ်ကြား နေရလေတော့သည်။ တစ်နေ့တွင် နည်းနည်းလှူများများရ ဦးကျော်စိုးအိမ်မှ ပေါက်ကွဲသံ၊ ဆူညံသံများကြားရပြီး ရန်ဖြစ်တာကြားရလေသည်။ တစ်ရွာလုံး နီးပါး၊ ရွာသားများကလည်း တအံ့တဩနားစွင့်ကြလေသည်။ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အား အလှူအတန်းရက်ရောသဖြင့် တစ်ရွာလုံးက လည်း လေးစားကြသည်မို့ ဘာကြောင့်ရန်ဖြစ်သည်ကို မမေးကြပါ။ သို့သော် သူတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ တိပို့ရိုက်ခွဲ၊ ထမင်းအိုးရိုက်ခွဲ၊ စားပွဲခုံရိုက်ချိုး နှင့် ရှိတာကုန်သလောက်ဖြစ်ကာ တစ်အိမ်လုံး ပျက်စီးကုန်လေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရိုက်ချိုးသူက ဦးကျော်စိုးမဟုတ်။ သူ၏ဇနီး ဒေါ်စိုးစိုးမြင့် ရိုက်ချိုးခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်နှစ်လခန့်အကြာ ဦးကျော်စိုးအိမ်ရော ဦးကြူအိမ်မှာပါ တစ်ညတည်း အတူတူရန်ဖြစ်ကြလေသည်။ လင်မယားတွေ ရိုက်ကြ နှက်ကြ ဖြစ်ကုန်သည်။ သားသမီးတွေလည်း အော်ကြ ငိုကြပေ။ ရိုက်နှက် ကြသည် ဆိုရာတွင်လည်း ဦးကျော်စိုးက ရိုက်တာမဟုတ်။ သူ့မိန်းမ ဒေါ်စိုးစိုးမြင့်ကသာ ဦးကျော်စိုးကို ရိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးကြူအိမ်မှာလဲ ရိုက်ကြ၊ ထိုးကြ။ သို့သော် ဦးကြူကရိုက်ခြင်း၊ ထိုးခြင်းမဟုတ်။ သူ့မိန်းမ ဒေါ်အေးအေးမြင့်က ရိုက်ခြင်း၊ ထိုးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ လင်နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်စီ ပေါက်ပြဲကုန်ကြလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီးက “တစ်ရွာလုံး နင်တို့နှစ်အိမ်တည်း ရန်ဖြစ်
တယ်” “တစ်ရွာလုံးက နင်တို့နှစ်အိမ်လုံးကို အလှူအတန်းရက်ရောလို့
လေးစားနေတာ။ အခုတော့ နင်တို့အိမ်တွေပဲ ရန်ဖြစ်၊ ကွဲကြပြန်တော့လဲ
အိမ်ထောင်ဦးစီးတွေချည်းပဲ။ ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မင်းတို့က အလှူလဲ
လှူကြ လူလည်းသတ်နေကြတယ်၊ အဲဒါဘာသဘောလဲ”ဟု မေးလေ
တော့၏။

“အလှူလည်းလုပ်၊ မြန်မြန်သေအောင်လည်း လုပ်ကြပြီး နတ်ပြည်
မှာ နေရာမကျန်မှာစိုးလို့ မြန်မြန်သွားလုကြတော့မလို့လားဟင်။ ဘာကြောင့်
သတ်နေကြတာလဲ မှန်မှန်ပြော”ဟု သူကြီးကငေါက်မေးလေသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က လှယက်ငိုယိုကာ ပြောကြလေ
တော့သည်။

ဒေါ်စိုးစိုးမြင့်က “ကျွန်မယောက်ျား နေ့စဉ်လှူနေပေမဲ့ အိမ်မှာတော့
ပိုက်ဆံက မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆက်မလှူဖို့ပြောပါတယ်။ ပြောမရလို့
ရန်ဖြစ်တာပါ။ ဟိုနှစ်လလောက်က အမေပေးထားတဲ့ဆွဲကြိုးလေးကို
ရောင်းပေးဖို့ပြောရင်း ရန်ဖြစ်ပါသေးပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးလှူတာ
လို့ ပြောလို့ ကျွန်မက ဆွဲကြိုးရောင်းပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံကုန်သွား
တော့ အမေပေးထားတဲ့ စက်ခေါင်းလေး ထပ်ရောင်းမယ်လုပ်နေလို့
ကျွန်မက မရှိချုပ်စားရအောင် ချွန်ထားပါပြောတာမရဘူး။ ဒါကြောင့်
ထုရရှိက်ရတော့တာပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို မပေါင်းနိုင်တော့ဘူးဥက္ကဋ္ဌ”ဟု
ငိုယိုကာ ပြောလေ၏။

ဥက္ကဋ္ဌက “ရပြီ ရပြီ နောက်တစ်ယောက်အလှည့် ပြော” ဟု
ဆိုလိုက်၏။

“ဒီလိုပါဥက္ကဋ္ဌ၊ ဟိုတစ်လောက် ဦးကြူကို ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိ
တော့ဘူး မလှူတော့ပါနဲ့ ပြောပါတယ်။ ဦးကြူက ငါ့ကို နောက်ဆုံးထုတ်
ပေးပါ ဒါလေးကုန်ရင် ဘုရားလူကြီးပဲဖြစ်နိုးနိုး၊ သာရေးနာရေးဥက္ကဋ္ဌ
ပဲဖြစ်နိုးနိုး ပြောတာနဲ့ အမေပေးထားတဲ့ နဂါးလက်ကောက်လေး ပေးလိုက်

ပါတယ်။ ဒီလ ကျွန်တို့တစ်ကွင်း ထပ်တောင်းလို့ ထုလွှတ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မလဲ ဦးကြူကို မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး။ ကွဲမယ်၊ ကွာပေးပါ''ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

ရွာလူကြီးနှင့် နှစ်ဖက်မိဘများ မျက်လုံးပြူးလေပြီ။ အိမ်တွေမှာ တာမှမရှိကြတော့ စားစရာပါ အနိုင်နိုင်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ စီးပွားရေးရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးပါ ပျက်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်စုံတွဲအား မိန်းမနှစ်ယောက် တစ်ဖက်၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်တစ်ဖက် အပြင်ဘက်၌ ခေထထိုင်ခိုင်း၍ ရွာသူကြီးနှင့် နှစ်ဖက်မိဘများ၊ ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌနှင့် သာရေး နားရေး ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျောင်းမိဘဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌတို့ ခုံရုံးကော်မတီဖွဲ့၍ ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ရွာမှာမွေး ရွာမှာကြီးပြင်းသူများဖြစ်နေ၍၊ ခုံရုံးအဖွဲ့ တော်တော် အငြင်းအခုံဖြစ်ကြပြီး၊ လေးနာရီခန့်၊ ဖင်ပူအောင် ဆွေးနွေးကြရသည်။ နောက်ဆုံး၌ နှစ်စုံတွဲလုံးခေါ်ပြီး

''မင်းတို့ဘယ်အတွဲမှမကွဲရဘူး။ ကလေးတွေရှိတယ်။ ကိုယ့် စီးပွားရေး ကိုယ်ပြန်ကောင်းအောင်လုပ်ကြ။ ရွာအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်း က အကျိုးပြုနိုင်အောင် ငါတို့စီစဉ်ထားတယ်။ နည်းနည်းလှူ များများရ ချင်တဲ့ ဦးကျော်စိုးက အလှူခံဂေါပကအဖွဲ့မှာ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်။ များများလှူ များများရချင်တဲ့ ဦးကြူက သာရေးနားရေး ဥက္ကဋ္ဌလုပ်။ လက်ရှိဥက္ကဋ္ဌ တွေကတော့ အသက်ကြီးပြီမို့ နားလိုက်ကြတော့ဟု အဆုံးအဖြတ်ပြု ပေးလိုက်ကြသည်။

ဒီလိုနှင့် ဦးကျော်စိုးနှင့် ဦးကြူတို့ လင်မယားအသီးသီးအား ပြန်ပေါင်းထုတ်စေကာ၊ ၎င်းတို့ယောက်ျားများကို ရပ်ရွာ၏ တရားဝင် ဥက္ကဋ္ဌသစ်များအဖြစ်ခန့်ထား၍ အကောင်းဆုံး အဖြေထုတ်ပေးလိုက်ရလေ တော့သတည်း။

သိချင်:တစ်ပုဒ် မျက်စိ:တစ်ဖက်

သီချင်းတစ်ပုဒ် မျက်ခုံးတစ်ဖက်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏သမီးကြီး နားထောင်နေသော နီနီခင်ဇော် သီဆိုသည့် အရောင်မဆိုးနဲ့ သီချင်းကို နားထောင်ကြည့်ရင်း နှစ်မြိုက် သွားမိလေ၏။ ယင်းနီနီခင်ဇော်သီချင်း၏ ပထမအပိုဒ်ကို ကျွန်ုပ် သိပ်မသိ လိုက်မိပါ။ ယောက်ျားလေးအဆိုတော်တဦးက Rap ပုံစံဖြင့် သီဆိုထားသော ဒုတိယအပိုဒ်ကို စတင်ဂရုစိုက်မိရာမှ နှစ်မြိုက်သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားလေးအဆိုတော်၏ သီချင်းဒုတိယပိုင်း Rap ဆိုထားပုံက

...

“နင်သာကံကောင်းတဲ့သူဆိုရင်
 ငါဟာ အခုကံဆိုးတဲ့လူ
 နင့်အကြည့် နင့်အပြုံး
 ဘယ်တော့မှ ငါမရိုးခဲ့ဘူး
 နင်ပဲ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေအားလုံး
 စုပြုံပြီး ရရှိက်ချိုးခဲ့သူ
 အရင်ဘဲ ... နောက်ဘဲ ...
 တစ်ယောက်ပြီးတယောက်ဆီဆက်ပီးဒိုးတဲ့သူ
 နင်ခင်းသမျှ ရွှေသမျှ အကွက်တွေလဲ ငါမသိရ
 ကကြီးမှအထိ ဆုံးအောင်သိတော့မှ နာကျဉ်ရ
 နင်လုပ်သော အကြောင်းအရာတွေက

ငါတို့ကြား ကာဆီးထား
 ငါ့ဘဝထဲ နိုင်ကြည့်
 နင်ဆိုတာပါပြီးသား ငါမသိပါ
 မျက်ရည်က သူ့အလိုလိုကွလာတယ်
 သူ့တပါး စိတ်ချမ်းသာတော့
 ကုသိုလ်ကိုယ်ရပါတယ်
 မျက်နှာက ကလေးလိုနဲ့
 နောက်ကျောကိုခါးထောက်
 နင်ငါ့ကို ချစ်တယ်ပြော ...
 တကယ်တမ်းတော့
 အခြားတယောက် အဖေကြောင့် အမေကြောင့်
 ဘာကြောင့် ညာကြောင့် အမျိုးမျိုးနဲ့
 အချစ်ဝတ္ထုထဲက စကားတွေ
 ငါ့ကိုလာပြီး ဆေးမထိုးနဲ့
 ဒီကမ္ဘာမှာနင်မရှိတော့တူးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့
 နေမကြည့်ခိုင်းနဲ့
 ဒီကမ္ဘာမှာနင်မရှိတော့ရင်
 ရှင်ရက်နဲ့ငါ သေသည့်အတိုင်းပဲ" *
 ဒုတိယအပိုဒ် Rap အဆိုတော်ယောက်ျားလေး သီဆိုပြီးသည့်အခါ

တတိယအပိုဒ်ကို နီနီခင်ဇော်သီဆိုပုံလေးက ...
 "နင်ဟာ ငါ့အားထားသွားနိုင်ခဲ့တာ
 အရာရာအကုန်လုံး ငါမေ့ဖျောက်လို့မရပါ
 နင်မပါတဲ့နေ့ညတို့ အချိန်ရှိတိုင်းသတိရလို့
 ငါတယောက်ထဲ ဖေးမမဲ့သူမရှိ
 ငါ့အတွက် ဘယ်တော့မှနင်မကြည့်
 စာနာမျှမရှိ ... စိတ်ကြိုက်ငါ့ကို အရပ်လို
 အိပ်မက်များစွာဖန်တီးလို့ အရောင်ဆိုးနေတုန်း

ငါသာ ရူးမတတ်ချစ်ခဲ့ရ”
 တတိယအပိုဒ် Rap ယောက်ျားလေး ဆိုပုံက ...
 “အရင်က ငါ့ကိုယ်ငါ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့မင်းသားထင်ဖူးတယ်
 မင်းပေးတဲ့ အယုအယနဲ့ မင်းစကားတွေရူးခဲ့
 နားကြပ်တစ်ခုကို တစ်ဖက်စီတပ်ရင်း
 သီချင်းနားဆင်ဖူးတယ်
 ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အနာဂါတ်
 အရှင်းသားမြင်ဖူးတယ်
 မစဉ်းစားချင်ဖူးတယ် ...
 ငါ့အပြင် နောက်တယောက်သူဆက်ထားလည်း
 နင့်အကြောင်းတွေကြားရလွန်းလို့
 ငါ့ရဲ့နားထဲ ပလူပျံသွားတယ်
 Facebook Account ဖွင့်တယ်
 တလောကလုံးနဲ့ကြည့်ရဲ့လား
 သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာသာ
 တန်ပြန် သက်ရောက်မယ်ဆို ဒီထက်မှားမယ်
 ခွေပြီးတော့မိုးတွေကျ နောက်ဆုံးကျမှဆောင်းဝင်သလို
 တစ်နှစ်မှာသုံးယောက်လောက် အနည်းဆုံးနင်ကပြောင်းချင်
 ငါ့မှာတော့ခုထိအရူးလို့ နင့်ရင်ထဲဝင်အောင်းချင်လို့
 ငါ့အတွက်နင်က မျက်နှာများတဲ့ ကောင်းကင်မို့
 နင်ပြောတော့ငါ့အမှား အရှင်းသားကြီးဘယ်သူ့အမှားလဲ
 ငါ့ဘဝကိုစိတ်ကြိုက်နင်းသွားပြီး သူ့ဘဝကြပန်းချီကား
 စဉ်းစားပြီး သူလိုသမျှချယ် သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့နင်
 “ထမင်းစားပြီး လူလိုနားမလည်”

Rap အဆိုတော်လေးအပိုင်းသီဆိုသပြီး နီနီခင်ဇော် နောက်ဆုံးအပိုဒ်
 သီဆိုထားပုံလေးမှာ တတိယအပိုဒ်မှ စာသားလေးသီဆိုထားပုံ စိတ်ဝင်
 တစားဖြစ်မိသဖြင့် ကျွန်တော့်သမီးကြီးအား ဖုန်းကလေးပေးလိုက်ပြီး

သီချင်းကူး၍ ဖုန်းထဲထည့်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ အချိန်အားလျှင် ဖွင့် နားထောင်ကြည့်ရန် ထည့်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

နီနီခင်ဇော်ဆိုသည့် ဒုတိယအပိုင်းမှစ၍ ကျွန်တော် အားလုံးရှင်းပါ၏။ ကျွန်တော်မရှင်းသည်မှာ Rap အဆိုတော်ယောက်ျားလေး ဆိုသည့်အပိုင်း မရှင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့်သမီးများက ပဲခူးတိုင်းဒေသ ကြီး၊ ဖဒိုကျေးရွာနေ မိတ်ဆွေ ကိုဖြိုး၏အိမ်သို့ သာယာသဖြင့်သွား လိုကြောင်း ပြောလာသဖြင့် လိုက်ပို့ရလေသည်။ ဖဒိုကျေးရွာသို့ရောက် သော် ကိုဖြိုး၏ အမိုးဖြစ်သူ ကရင်မကြီးတစ်ဦး၊ ကိုဖြိုး၏ နှမဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ အသက်(၃၀) ခန့်ရှိ ဝပ်ချောချောကရင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကိုဖြိုးတို့ (၃)ဦးသာရှိလေသည်။

မြကြီးမှာ(၄)ဧကခန့်ကျယ်၏။ မြဲထဲ၌ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊ စားပင်၊ သက်ကြီးပင် အစုံစိုက်ထားပြီး၊ သပ်သပ်ယပ်ယပ် မြဲသန့်သန့်လေးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုလည်း ကိုဖြိုးနှင့် အမိုးကြီးအား ခင်မင်ရင်းနှီးပြီး သား ဖြစ်နေ၍ ပျော်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု ညနေစောင်းမှ ကိုဖြိုးတို့အိမ်ရောက်သည့်အတွက် ကိုဖြိုးက ဟင်းစား သွားဖန်တီးလေ သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့် သမီးများက မြဲထဲဆင်းကြည့်ချင်သည့်အကြောင်း အမိုးအားပြောသဖြင့် အမိုးက မြဲထဲသို့လိုက်ပြပေးသည်။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်နေရင်း နီနီခင်ဇော် သီချင်း နားထောင်ချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ကရင်မလေးက ကျွန်ုပ်တို့ စားရန် အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းမြေပြင်၌ ထမင်းချက်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အရောင်မဆိုးနဲ့ သီချင်းခွေလေးအား အခေါက်ခေါက် အခါခါ နားထောင် နေမိလေသည်။

အခေါက်ခေါက်အခါခါ နားထောင်နေသည်ဆိုသည်မှာ နီနီခင်ဇော်၏ နောက်ဆုံးအပိုင်းမပါ။ ရှေ့ဆုံးအပိုင်းမပါ။ Rap အဆိုတော် ယောက်ျားလေး ဆိုသည့်အပိုင်း။ ထမင်းစားပြီး လူလိုနားမလည် နောက်ဆုံးအပိုင်းအရောက်

Rap အဆိုတော်လေး၏ ဂုတီယာပိုင်မှအစ
 နှင်သာကံကောင်းတဲ့သူဆိုရင်
 ငါဟာအခုကဆိုးတဲ့သူ
 အဲဒီမှာပြန်စ၍ ...

နီနီခင်ဇော်၏ တတိယအပိုဒ် အပါအဝင် Rap အဆိုတော်လေး၏ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ နှင်က ထမင်းစားပြီးလူလိုနားမလည် အပိုင်ဆုံး သို့အရောက် ကျွန်တော်က ဖုန်းလေးကိုပြန်ရစ်လိုက် ဂုတီယာပိုင်မှ နှင်သာကံကောင်းတဲ့သူဆိုရင် ငါဟာအခုကဆိုးတဲ့သူ အဆိုပါအပိုဒ်သို့ ပြန်ရစ်ပြန်ဖွင့်ရင်း ထမင်းစားပြီး လူလိုနားမလည် အရောက်

“နှင်သာကံကောင်းတဲ့သူဆိုရင် ငါဟာအခုကဆိုးတဲ့သူ”

အပိုဒ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်လုပ်နေစဉ် လေးခေါက်မြောက်အရောက်တွင် စီးမှုတ်သော ဝါးမီးပြောင်းအချွန်တစ်ခုက ကျွန်ုပ်၏နဖူးပြင်သို့အရှိန်ဖြင့် ဖြောင်းကနဲ ဆိုက်လာတော့သည်။ ကံကောင်းလို့ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိနှင့် သီသီလေးကပ် လွတ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အရမ်းလန့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စုံးကွဲကာသွေးများ စီးကျလာသည်။ ဘယ်သူပစ်လိုက်သလဲ ကြည့်လိုက် တော့ ထမင်းချက်နေသော ကရင်မလေး။ သူမ၏ပါးပြင်တွင်တော့ မျက်ရည် များ စီးကျလျက်။

“ဒီစာလုံးတွေကို ဦးလေးက ကျွန်မ ယောက်ျားကို ရေးပေးလိုက် တယ် မဟုတ်လား”ဟု ဒေါသဖြင့်ပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာပြန်ပြော ရမှန်းပင်မသိ။

“သူ ကျွန်မကို မုန်းခိုင်းဖို့ ဖြတ်စာပေးထားတာ ဒီအတိုင်းပဲ။ တစ်လုံးမှ မလွဲဘူး။ ရှင်ရေးပေးလိုက်တာမဟုတ်လား။ အခု ရှင်ဖုန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြားနေရတယ်။ ရှင်သူများ လင်မယားကွဲအောင်ရေးရက်တယ်။ တော်တော်ရက်စက်တဲ့သူ။ ရှင်ကိုမုန်းတယ်။ ရှင်ကို မကြည့်ချင်ဘူး” ဟု ပြောကာ ငိုပါလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ အောင် ဆွံ့အသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့် အမိုးကြီးတို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူမကိုဝိုင်းမေး၍ ဝိုင်းချူကြလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်က အတင်းတားရ၏။ ကျွန်တော် ဇနီးက တော်တော်ဒေါသထွက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးအား ကြည့်၍ မျက်စိထိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မျက်ခုံးပေါက်လို့ တော်သေး တာပေါ့ဟု ပြော၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အမိုးနှင့်ဇနီးသည်အား ကြည့်ကောင်းအောင် တားနေ စဉ် ကိုဖြိုးလည်းပြန်ရောက်လာသဖြင့် သီချင်းပိတ်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောရလေသည်။

ကိုဖြိုးက အားလုံးရှေ့မှာပင် ကရင်မလေးအား မေးလေသည်။ ကရင်မလေးက "ဒီစာသားတွေက ကျွန်မယောက်ျားက ရေးလိုက် တဲ့ ဖြတ်စာထဲကစာသားတွေပဲ။ အပြင်မှာ ဒီလိုစာသား ဘယ်မှာမှ မကြားဖူးဘူး။ ကျွန်မ ခဏခဏဖတ်ပြီး ငိုရလွန်းလို့ အလွတ်တောင်ရနေ တာ။ ခုတော့သိပြီ။ ဦးလေးဖုန်းထဲကစကားလုံးတွေပဲ။ တစ်ထပ်တည်းပဲ။ ဦးရေးပေးလိုက်တာမှလား" ဟု စိတ်နာသည့်လေသံဖြင့် မေးလေတော့ သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩလွန်းလို့ လဲသေချင်စိတ်ပင်ပေါက်သွားလေ သည်။ အင်း သူ့ဘက်ကကြည့်တော့လည်း မှန်သလိုလိုပဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမကို မမေးမစမ်းဘဲ စောက်ရှမ်းလုပ်ရသလားဟု ပြစ်တင်မေးမြန်းမိ လေသည်။

ထိုအခါ ကရင်မလေးက "ကျွန်မသူ့ကို တော်တော်ချစ်တယ် ဦးလေး။ သူက ရန်ကုန်ကပါ။ ကရင်လူမျိုးပါပဲ။ ကျွန်မက ဝီဒီယိုကားတွေထဲ က ရန်ကုန်သူတွေ ဝတ်စားသလို လိုက်ပြော လိုက်ဝတ်လို့ဆိုပြီး ကျွန်မကို ဒီစာရေးပေးပြီး အတွေ့မခံတော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒီစာသားတွေကို အရမ်းမုန်းတယ်"ဟု ပြောကာ ငိုပါလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း

"ငါ့တူမရယ် နီနီခင်ဇော်သီချင်းထဲမှာ ပါတာပါကွယ်။ ဦးလေးလည်း ရေးတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ အဆိုတော်တွေက နီနီခင်ဇော်နဲ့ Rap အဆိုတော် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပါကွယ်။ ဦးလေးက သီချင်းကောင်းလို့

နားထောင်မိတာပါ။ မင်းရဲ့ယောက်ျားနဲ့လည်း ဦးလေးက ဘာမှမဆိုပါဘူး။ မင်းရဲ့ယောက်ျား ကရင်လေးက ဒီသီချင်းထဲက ခိုးချပြီး ရေးပေးသွားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ"ဟု နားလည်အောင်ရှင်းပြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာတော့ နိနိခင်ဇော်သီဆိုသော အရောင်မဆိုးနဲ့သီချင်းဖြင့် ပင် နဖူးကွဲကာ အရောင်ဆိုးလိုက်ရလေသည်။ နဖူးမှသွေးများ ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီအဖြူပေါ်သို့ကျပြီး စွေးစွေးနီရဲခဲ့ရလေပြီ။

ကရင်မလေးလည်း ဂဃနဏ သေသေချာချာသိသွားသဖြင့် အားတုန့်အားနာနှင့် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရှက်နေဟန်တူပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူမကို နှစ်သိမ့်ရင်းဖြင့်ပင် ကျေနပ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ညဘက်သို့ရောက်သော် ကိုဖြိုးကရွာထဲသွားအိပ်ပါသည်။ ခြံထဲ၌ အမိုးကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏မိသားစုနှင့် ကရင်မလေးတို့သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

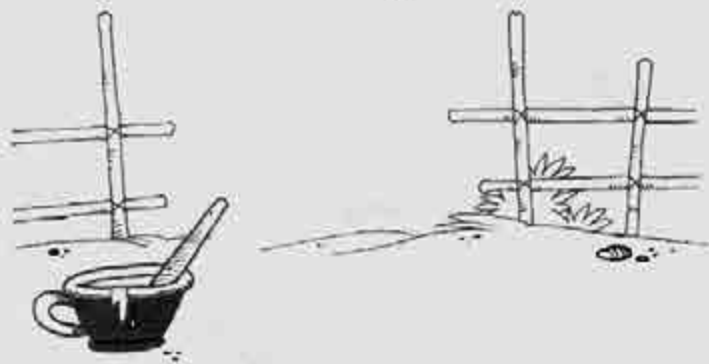
ရွာတွင် လျှပ်စစ်မီးမရှိပါ။ လရောင်ဖြင့်တော့ ဝင်းဝါနေသည်။ ထိုညက (၁၂)နာရီလောက်ထိ ကျွန်ုပ်အိပ်မပျော်။ တဲရှေ့မြေပြင်တွင် ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။

ကရင်မလေးက ကျွန်ုပ်အနားသို့လာထိုင်ပြီး အားနာတဲ့အကြောင်း၊ ယခုလိုလုပ်မိလို့ စိတ်မကောင်းဘဲ အိပ်မပျော်တဲ့အကြောင်း လာပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူမ၏လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဒါဟာ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝမို့ နားလည်ပေးနိုင်ကြောင်းပြော၍ အတင်းပင်အိပ်ခိုင်းရပါတော့သည်။ ထိုအခါ ကရင်မလေးက မတ်တပ်ရပ်လျက် ခေါင်းလေးငဲ့ပြီး ထိုင်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏အနားသို့ကပ်ကာ ပါးကလေးကိုနမ်း၍ အကြွေးဆပ်လေသည်။ ထို့ပြင် နှုတ်ခမ်းကလေးကိုပင်စုပ်ပြီး အတိုးပါပေးကာ အိပ်ရာဝင်သွားပါလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် မျက်ခုံးဟက်တက်ကွဲရရှာပြီး အကြင်နာအနမ်းလေး အလျော်အစားရလိုက်သဖြင့် ပို၍ပင် အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်သွားရပါလေသတည်း။

ကျွန်ုပ်တောင်းခဲ့သော

မှာအို

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ကျွန်ုပ်ထောင်းခဲ့ရသော ငရုတ်ဆုံ

တစ်ခါသော် ကျွန်ုပ်သည် လုပ်ငန်းတစ်ခု လျှောက်လိုသဖြင့် မြို့နယ် ဦးစီးမှူးတစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်အောင် ပေါင်းသင်းရလေ၏။ ထိုဦးစီးကား လူပျော်လူနောက်၊ ငွေမကြိုက်။ သူ့ကိုခင်မင်လိုပါက ကေတီဗိမ္မာ သီချင်းဆို တတ်ဖို့လို၏။ အရက်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သောက်တတ်ဖို့လို၏။ ပြီးတော့ မိန်းမပေဖို့လို၏။ ဒါဆိုရင် သူ့နဲ့ဘော်ဒါဖြစ်ပြီ။ ဦးစီးက အရမ်း ခင်သောသူ ဖြစ်ပြီ။

ကျွန်ုပ်က ဒီသတင်းကို ရထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ယင်းဦးစီးမှူး အား ကောင်းမွန်လှပသော ကောင်မလေးများရှိရာ ကေတီဗိတစ်ခုသို့ ချိန်းလိုက်လေ၏။ ဒီကေပါသည်။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်က သူနှင့်မိတ်ဆက်၍ သီချင်းဆို၊ အရက်သောက်ရင်း (၂)ဆက်ရှင်ခန့်ကြာတော့ နည်းနည်းမူးလာလေသည်။ ထိုအခါသူက ပူဆာသဖြင့် မြောက်ဥက္ကလာပ ကြံခင်းစုသို့ လိုက်ပို့ပေးရတော့၏။

ကြံစဉ်းစုဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ မ.ဆ.လ ခေတ်က တစ်ချို့နေရာ များတွင် ပြည်တန်ဆာအိမ်တွေရှိသောနေရာတည်း။ ပြည်တန်ဆာအိမ် တွေရှိရာ ထိုရပ်ကွက်တွေထဲ ကားတစ်စီးဝင်လာလျှင်၊ အတင်းထွက်ကြီးသူ ထွက်ကြီး၊ ထွက်ဆွဲသူ ထွက်ဆွဲ၊ ထွက်မေးသူက ထွက်မေး၊ သူ့အိမ်က ကောင်းပါတယ်၊ သူ့အိမ်မှာက ချောတယ်၊ သူ့အိမ်က သဘောကောင်း တယ် ဘာညာပေါ့။ ငယ်ငယ်လေးတွေ၊ အသစ်လေးတွေ စုံလိုပါတဲ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဆွယ်ကြခေါ်ကြမြဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဦးစီးမှူးနဲ့ ကျွန်ုပ် မကြာမကြာရောက်လေ၏။ (၄)ခေါက် မြောက်လောက်ရှိတော့ ခေါင်းမကြီးနဲ့ပင် တော်တော်ခင်လာ၏။ ခေါင်းမကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံပါသည်။ သူမက ကျွန်ုပ်ကို ချစ်နေသည်ထင်၏။ ကျွန်ုပ် ချောလို့လှလို့မဟုတ်။ သူမက ကျွန်ုပ်၏ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ ဆက်ဆံပုံနဲ့ မိန်းကလေး မရှုပ်တတ်တာကို သဘောတွေနေသူတည်း။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထားကလည်း ကားစီးတယ်၊ ဝိုက်ဆံရှိတယ် ဆိုသော် လည်း သူတို့အိမ်တစ်အိမ် အလည်ရောက်ခဲ့လို့ အမြင်မတော်လျှင် ဝိုင်းရှင်း ပေးလိုက်၊ ဝိုင်းချက်ပေးလိုက် မိသားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ နေထိုင်တတ်ပြီး မောင်နှမလို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ဟုပင် ထင်မိ၏။

တစ်နေ့ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ ကျွန်ုပ်၏ဦးစီးလူကြီးမင်းက ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဖျော်ပါးနေတုန်း ကျွန်ုပ်ကခေါင်းမကြီး၏ ခြံထဲလမ်းလျှောက် နေစဉ် ခြံစည်းရိုးအဝင်အဝမှာ ငရုတ်ဆုံကြီးကြီးတစ်ခုကို ငရုတ်ကျည်ပွေ တန်းလန်းကြီးနှင့် တွေ့လေ၏။ နေရာမဟုတ်ဘူး သိမ်းပေးလိုက်မယ် စိတ်ကူးပြီး မရွံ့ယူလာပြီးလျှင် ခေါင်းမကြီးအား “ဒါကြီးဟို ခြံထောင့်မှာ တွေ့လို့ သိမ်းလာတာ နောက်ဖေးဘယ်နားထားရမလဲ သွားထားလိုက် မယ်”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခေါင်းမကြီး သေချာကြည့်၍ ပြေးဆင်းလာပြီး “ခက်တာဘဲ

ကိုအောင်အောင်၊ ရှင်ဘာမှမသိဘူး။ ဒါကြီးက မယူလာဘူး။ ဒါကြီးက ထောင်းရတာရှင့်။ လာ လာ ပေး သူနေရာသူပြန်ထား” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ် သူနေရာသူပြန်ထားလိုက်သည့်အခါ ခေါင်းမကြီးက “ထိုင် ထိုင် ကျည်ပွေ့ကိုင်း၊ ထောင်း ထောင်း နာနာထောင်း” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူပြောသလိုထိုင်၍ ထောင်းရလေတော့၏။

ပြည်းပြည်းထောင်းနေရာ သူက “ထောင်းထောင်း ကောင်းတယ်၊ ထောင်း နာနာထောင်း” ဟု အတင်းပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဖိ၍ထောင်း ပေးလိုက်လေသည်။ခေါင်းမကြီးက

“နောက်အခါလာရင် များများထောင်ပေးပါ။ နာနာ ထောင်းပေးပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မထောင်းဖူးသော ငရုတ်ဆုံကို ထောင်းဖူးလေပြီ။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် (၁၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင်မူ ကားများနှင့် တစ်မျိုး၊ ခြေလျင်နှင့် တစ်မျိုး၊ ဆိုက်ကားနှင့်တစ်ဖုံ ပုရိသယောက်ျားများ အလျှိုအလျှို ရောက်ရှိလာကြလေရာ ခေါင်းမကြီးက ကျွန်ုပ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်စဉ် နဖူးလေးကိုပင် နမ်းသွားလေတော့သတည်း။

ဪ ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်သက်တာ ထောင်းခဲ့ဖူးသော ငရုတ်ဆုံပါ တကား။

ਅੰਕੁਰ ਕੁੰਝਿਃ ਯਾ:

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးစီးမှူး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်ရာမြောက်ဘက်ရှိသစ်မှ ကျွန်ုပ်တို့ရင်းနှီးနေသော ဦးစီးမှူးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့အား အကူအညီတစ်ခုတောင်းလေသည်။

သူနှင့်တစ်ပတ်စဉ်ထဲ သူငယ်ချင်း ဦးစီးမှူးတစ်ယောက်သည် နယ်မှရန်ကုန်သို့ အလည်ရောက်မည့်အကြောင်း၊ သူရောက်လာပါက သူ၏ဝါသနာအရ KTV နှင့် ပြေပိုင်ဆိုင်များသို့ သွားလိုကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် စိတ်ချရသော KTV နှင့် ပြေပိုင်ဆိုင်များသို့ ခေါ်သွားပေးစေလိုကြောင်းတို့ကို ပြောပြ အကူအညီတောင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မငြင်းကောင်းသောကြောင့် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပင် လိုက်ပို့ပေးရန် အာမခံတစ်ခုခံလိုက်ရတော့သည်။

အဆိုပါဦးစီးမှူးရောက်လာသည်အခါ တစ်ညနေခင်းတွင် သူသွားလိုသည့် နေရာများကို ကျွန်ုပ်လိုက်ပို့ပေးရလေသည်။ ဦးစွာ သီချင်းဆိုချင်သည်ဟု ဆိုသဖြင့် ရင်းနှီးနေသော ခပ်သန့်သန့် KTV တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားလိုက်ပါသည်။ ထို KTV တွင် နှစ်ဆက်ရှင်ခန့်ကြာအောင် ဆိုကြပျော်ကြရင်း ယစ်ရွှေရည်သောက်ဖြစ်ကြသည်။ ခပ်ထွေထွေဖြစ်လာတော့

ရင်းနှီးသော ပခြွပ်ဆိုင်ရှိရာ ခေါင်းမကြီးထံသို့ ရောက်ကြလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ခေါ်လာသော ဦးစီးမှူးနှစ်ဦးလည်း ပျော်ပါးရန်အတွက် သူတို့ နှစ်သက်ရာ လှလှတောင့်တောင့် အမျိုးသမီးငယ်များကို ရွေးချယ် ပျော်ပါးကြကုန်သည်။ သူတို့ပျော်ပါးနေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ပခြွပ်ဆိုင် ရှေ့ခန်း၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

သိပ်မကြာပါ နယ်မှလာသော မြို့နယ်ဦးစီးမှူးဆိုလျှင် သူ့ကောင်မ လေးအား အရက်မူးမူးနှင့် ဘာသွားလုပ်လိုက်မှန်းမသိပါ။ တခုနဲ့တခု တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ပြေးထွက်လာပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆဲဆိုသံကို ကြားရလေ တော့သည်။

ဧည့်သည် ဦးစီးမှူးကြီးက အူယားဖားယား ပုဆိုးမပါ စောင်တစ်စ ပတ်လျက်နှင့် အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား ကွယ်ထားပြီး ဘုရားစင်အောက်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေလေသည်။ ပြည့်တန်ဆာမလေးကလဲ အင်္ကျီမပါ ထမီရင်လျှားနဲ့ လိုက်ထွက်လာ၍ ရန်တွေ့လေသည်။

“မအေ... ကောင်၊ သောက်ကျင့်ယုတ်ကောင်၊ နှမချင်းကိုယ်ချင်း မစာဘူး။ ခွေးကြီး ခွေးကြီး”ဟု အော်ဆဲနေတော့သည်။ ဖားခေါင်းပေါက်စ လေးကလည်း မူးမူးနှင့်ထ၍ ခါးဆွဲလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးစီးမှူးရှေ့တွင်ရပ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကာ၍ “ခွေးကြီးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ မြို့နယ်က ဦးစီးမှူးကြီးပါ”ဟု ဝင်ဖြေရလေ သည်။ ပြည့်တန်ဆာမလေးက ဆက်၍ “မအေ...ကောင်၊ လူလိုမသိ တတ်ဘူး။ ခွေးလိုကောင်။ စာနာတရားမရှိဘူး။ သောက်ကျင့်ယုတ်ကြီး”ဟု ထပ်၍ထပ်၍ဆဲနေလေသည်။

ကျွန်တော်ကကြားမှနေ၍ “နေပါဦး။ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ ဒါ ဦးစီးမှူးပါ။ လူကောင်းပါ။ သောက်ကျင့်မယုတ်ပါဘူး”ဟု ထပ်မံ၍ ဝင်ပြောရပြန်၏။

“မအေ...ကောင်။ နင်ရော နင်နှမတွေပါ ငရဲကျမယ့်ကောင်။

လူလိုမသိဘူး။ ခွေးမှ ခွေးကြီး 'ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆက်လက်ဆဲဆို ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကြားမှဘာပြော၍ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး၊ ပါးစပ်မှ ထွက်မိထွက်ရာစကားများဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုမိပါတော့သည်။

"ခွေးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မြို့နယ်ဦးစီးမှူးကြီးပါ။ မျိုးရိုးလည်း ကောင်းပါတယ်။ နူနာမပါဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်" ဟု ပြောသော်လည်း ဖာခေါင်းကောင်းလေးက ငှက်ကြီးတောင်ဆွဲ၍ ခုတ်မည် တကဲကဲ ရွယ်နေသဖြင့် ရှေ့မှ လက်ကာပြီး

"ဟိတ်ကောင် မင်းမလုပ်နဲ့နော် ဒါမြို့နယ်ဦးစီးမှူးကြီးကွ။ မင်းထောင်ကျသွားမယ်" ဟု ဝင်၍ ကာဆီးရင်းပြောရလေသည်။

ဖာခေါင်းလေးက တကယ်တန်းတွင် ကျွန်ုပ်ကို မခုတ်ရဲပါ။ သူတို့၏ဂိုဏ်းချုပ် ခေါင်းမကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်ကိုထိလျှင် မခံမှန်း ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ ဦးစီးမှူးကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားစင် အောက်နားက အမေဂျမ်းရဲ့နတ်နန်းအောက်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လို့ မိုင်တွေငေးပြီး၊ မျက်လုံးတွေက ဆီးစေ့လောက်ထင်လောက်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ကြောက်နေရှာလေတော့၏။

ချက်ချင်းပင် ခေါင်းမကြီးလည်းရောက်လာကာ ဓားကိုင်ထားသော ခေါင်းလေးအား လှမ်းအော်၍

"ဟိတ်ကောင် ဓားကြီးချစမ်း၊ ငါ့အသည်းကိုထိရင် ဆွဲဖြဲ ဆုတ် ပစ်မယ်။ ငါဘာကောင်မလဲ သိကြတယ်မဟုတ်လား။ ပဲကောင် နင့်ဓားကြီး

"မလာနဲ့ မကောင်းဘူး။ ဒီကိုလာသူမှန်သမျှ အယုတ်တမာတွေကြီးပဲ။ သစ္စာမဲ့တဲ့သူတွေ များတယ်။ သားသမီးချင်းမစာနာ၊ မိန်းမချင်း မစာနာ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်မကြည့်၊ သစ္စာမရှိတဲ့သူတွေချည်းပဲ"

သွားထားလိုက်စမ်း" ဟု ပြောလိုက်သည်အခါ ကျားသစ်နဲ့ရသောခွေးကဲ့သို့ ငြိမ်ကျသွားပြီး မားကိုသွားထားလေသည်။

ထို့နောက် "ဟဲ့ကောင်မ ညည်းလည်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ညည်းလည်းသွား၊ ပါးရိုက်ခံရမယ်။ ဧည့်သည်ကို လိမ်လိမ်မာမာ မဆက်ဆံ တတ်ဘူး" ဟု ပြောဆိုကာ ဆံပင်ကိုတစ်ချက်ဆောင့်ဆွဲပြီး တွန်းထုတ် လေ၏။

"ဟဲ့ကောင်မ ဒါတွေဟာ နင့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေ၊ ခွေးတွေ နွားတွေ မဟုတ်ဘူး။ နင်ဟာ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ကျေးဇူးရှင် မှားနေတယ်။ နင်ပြောတာတွေ ငါအကုန်ကြားတယ်။ သောက်ကျင့်ယုတ်ကြီး၊ နှမချင်းကိုယ်ချင်းမစာဘူး၊ နှာဘူးကြီး၊ နွားကြီး၊ ခွေးကြီး၊ နင်ဒါတွေပဲပြောနေတယ်။ နင်တော်တော် ရိုင်းတာပဲ။ သူတို့မလာဘူးဆိုရင် နင်တို့ထမင်းမစားရဘူး။ နင်ထမင်းငတ် သေလိမ့်မယ်ဟဲ့ ကောင်မရဲ့" ဟု ဆူပူပြီးလျှင် ဟောက်ထုတ်လိုက်လေ တော့၏။

တော်ပါသေး၏။ ထိုမြို့နယ်ဦးစီးမှူးက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည် မသိ။ ကောင်မလေး ဘာဖြစ်သွားသည် ကျွန်ုပ်မသိ။ ထိုအချိန် ဒဂုံမြို့သစ် ဦးစီးမှူး ထွက်လာသည်အတွက် ခေါင်းမကြီးပါးနှစ်ဖက်အား ကျွန်ုပ် ပြေးညှင်းစွာနမ်းပြီး နဖူးလေးကို နမ်းသည့်အချိန်တွင်

"နောင်မလာတော့ဘူး၊ မင်းကိုချစ်ပါတယ်" ဟု တိုးတိုးလေးပြော ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့၏။

ခေါင်းမကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်၏နှုတ်ခမ်းလေးအား ပြန်နမ်းရှုံ့ရင်း တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့်

"မလာနဲ့ မကောင်းဘူး။ ဒီကိုလာသူမှန်သမျှ အယုတ်တမာတွေ ကြီးပဲ။ သစ္စာမဲ့တဲ့သူတွေ များတယ်။ သားသမီးချင်းမစာနာ၊ မိန်းမချင်း မစာနာ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်မကြည့်၊ သစ္စာမရှိတဲ့သူတွေချည်းပဲ" ဟု ပြောလေ၏။

အပြန်တွင်ကျွန်ုပ်သည် ကားမောင်းလာရင်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဦးစီးမှူးနှစ်ဦးအား

“ကျွန်တော်ကိုခင်ရင် နောင်ဒီနေရာကို မခေါ်ပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော် ကို ခေါင်းမကြီးက ချစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းမကြီးကို မချစ်လိုတဲ့ အတွက် မလိုက်ချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးစီးတို့ခေါ်ရင် မလိုက်တော့ဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”ဟု အခိုင်အမာ ပြောချလိုက်လေ၏။

ဦးစီးမှူးနှစ်ဦးကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ခံစားနားလည်သွားဟန် တူပါ သည်။

“မခေါ်တော့ပါဘူးဗျာ မခေါ်တော့ပါဘူး”ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား လမ်းခွဲထွက်ခွာသွားပါလေသတည်း။

ဆိုင်ပိတ်ပွဲကျင်းပခြင်း

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ဆိုင်ပိတ်ပွဲကျင်းပခြင်း

စားသောက်ဆိုင်ဖြင့် နှစ်အတော်ကြာအောင် ရပ်တည်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့သောအခါတွင် စားသောက်ဆိုင်ကို အပြီးတိုင် ပိတ်သိမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းနှစ် ဒီဇင်ဘာ (၂၈)ရက်နေ့တွင် ဆိုင်ပိတ်ပွဲကို အခမ်းအနားဖြင့်ပိတ်သိမ်းရန် စီမံလေတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် ဒီဇင်ဘာ(၂၈)ရက်နေ့သို့ ရောက်ချေပြီ။ ထိုနေ့နံနက်တွင် မြေသန့်တိုင်ထူခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကြာခံကြော်ကျွေး၍ ဧည့်ခံလေ၏။ မိမိဆိုင်၏ ဖောက်သည်ဖြစ်ကြကုန်သော စားသုံးသူများနှင့် ရပ်ဝေးမိတ်ဆွေများ မလာကြပါ။ အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်ကသာ လာကြပါသည်။

ညနေ ဆိုင်ပိတ်ပွဲအခမ်းအနားကိုတော့ (၄)နာရီခန့်မှစတင်ကျင်းပပါသည်။ မိမိဆိုင်၏ ဖောက်သည်ဖြစ်ကြကုန်သော စားသုံးသူများနှင့် ရပ်နီးရပ်ဝေးက မိတ်ဆွေများ၊ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းများပါမကျန် ရောက်ရှိလာကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်က စားပွဲဝိုင်းအသီးသီးတွင် နေရာချထားပေးပြီး၊ အလိုရှိရာ မှာယူသုံးဆောင်နိုင်ကြောင်း ဆော်ဩရပါသည်။ ဝိုင်းတိုင်းကို လိုက်၍ ကြိုက်သလိုသာ မှာယူသုံးဆောင်ပါရန် လိုက်လံဧည့်ခံနေရလေသည်။

ဖောက်သည်ဖြစ်နေကြကုန်သော ပုံမှန်စားသုံးသူများရှိရာဝိုင်းထဲတွင် ဆရာတာရာမင်းဝေနှင့် ကဗျာဆရာ ကိုဇေယျသူတို့နှစ်ယောက်လည်း ရောက်ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဆရာသမားနှစ်ယောက်ကို လှူပွဲတဲ့ ဆိုင်အောက်ထပ်

မှာ မထားဘဲ၊ အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်မှာ ဝိုင်းသီးသန့်ခင်း ပေးလိုက်
စေပါသည်။ အဆိုတော်နိုးပိုင်၊ တေးရေးနေဇော်အောင်၊ ရဲအုပ် ကိုကျော်စွာ၊
ဆရာဒေါက်တာဘိုင်အိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က တစ်ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
ရှေ့ဘက်ကဝိုင်းတွင် ပန်းချီကိုတုန်းနှင့် စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်ညီညီနိုင်တို့
ရောက်ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘေးချင်းကပ်ဝိုင်းတွင် ပန်းချီ တိုဘိုသန်း
အောင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ဖွားဖက်တော် ငယ်သူငယ်ချင်း စန်းကြည်တို့ကို တွေ့ရ
သည်။ ခင်မင်ရသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အမြောက်အမြား
လာရောက်ကြသဖြင့် ဆိုင်ပိတ်ပွဲက ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး။

ကျွန်ုပ်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်ကျွေးမွေးပြုစုပျိုးထောင်ထားခဲ့ရသော
သားသမီး၏ ဈာပနပွဲကို ကျွင်းပရသလိုမျိုး ဝမ်းနည်းရလွန်းသောကြောင့်၊
ကျွင်းပနေသော ရာသက်ပန်ဆိုင်ပိတ်ပွဲအခမ်းအနားကိုကြည့်ပြီး မျက်စိများ
ရီဝေလာအောင် နင်းကန်သောက်မိလေတော့သည်။

ည(၁၁)နာရီခန့်တွင်တော့ မိတ်ဆွေများအားလုံး နှုတ်ဆက် ပြန်သွား
ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်က ဆိုင်ဝန်ထမ်းများအားခေါ်ယူပြီး၊ မူးမူးနှင့် ရင်ထဲ
ခံစားရသည်အတိုင်း အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ပြော၍ လမ်းခွဲကြလေသည်။

“မင်းတို့ ဝိတ်တာ(စားပွဲထိုး)တွေအားလုံး လုပ်ခတစ်လစာအပြင်၊
(၂)လစာ ပိုထုတ်လိုက်။ အားလုံး(၃)လစာယူပြီး ရွာပြန်ကြပေတော့”ဟု
ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အကြော်ဆရာနှင့် လက်ထောက်
အကြော်ဆရာကလေးအား ခေါ်ပြီး “မင်းတို့က ဒီလစာအပြင် နောက်
တစ်လစာပိုယူ။ အားလုံးပေါင်း(၂)လစာပေါ့။ မင်းတို့လုပ်ချင်တဲ့ နေရာမှာ
သွားလုပ်ကြပါ။ ငါကတော့ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို ရာသက်ပန်
ရုပ်လိုက်ပြီ။ ငါ ဘယ်တော့မှ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို မလုပ်တော့
ဘူး”ဟု ပြောဖြစ်ပြန်လေ၏။

အကြော်ဆရာလေးက ခေါင်းညှိုးပြီး ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောကာ လစာငွေ
ကို ယူလေ၏။ လက်ထောက်အကြော်ဆရာလေးကတော့ ပြောမထွက်သည့်
လေသံဖြင့်

“ဘောစိ... ကျွန်တော်က မိန်းမယူထားတာ(၆)လပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရွာပြန်ဖို့လည်းမရှိ။ ဒီမှာနေစရာလည်း မရှိပါဘူး။ လမ်းဆုံလမ်းခွဲလေးတစ်ခုမှာ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်ခေါင်းသုတ်လေးဖြစ်ဖြစ် ရောင်းချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကိုစီစဉ်ပေးပါ”ဟု မေတ္တာရပ်ခံလေ၏။

“အေး...အေး...ဒါဆို မင်းကို ငါစီစဉ်ပေးမယ်။ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက် မင်းမှာရှိတယ်ဆိုရင် ငါ့ဆိုင်က အကြော်ခန်းသုံးပစ္စည်းအားလုံး မင်း အကုန်ယူလိုက်တော့။ မင်းဆိုင်ဖွင့်ချင်တဲ့ လမ်းဆုံလမ်းခွကုန်ရာထား။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆိုင်ရာပိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းနဲ့ပြောပြီး ငါဖြစ်အောင်စီစဉ်ပေးမယ်။ မင်းတို့နေဖို့ အိမ်(၆)လစာ ငါငှားပေးမယ်။ မင်းတို့ တစ်အိမ်ထောင်စာ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေလည်း ယူသွားပေတော့။ အခု(၂)လစာကိုလည်း မင်းယူပေါ့ကွာ။ အလုပ်မတွေ့ခင်သုံးရတာပေါ့”ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်က စီစဉ်ပေးလိုက်လေ၏။

လက်ထောက်အကြော်ဆရာလေးလည်း ပြုံးပျော်၍ သဘောကျသွားလေ၏။ ကျွန်တော့်ဆိုင်က မီးပြင် ရေပိုက်ပြင် အိမ်သာပြင်ရသော ပြင်ထိန်းအဖွဲ့ နှစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းတို့က ငါနဲ့ဆက်တွဲမယ်။ အလုပ်မရှိသေးသရွေ့ အခုပေးထားတဲ့ လစာအတိုင်းယူကြ။ အလုပ်စလုပ်တဲ့နေ့ကျရင် အဆင်ပြေအောင် လစာ ညှိနှိုင်းစီစဉ်ပေးမယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ပြင်ထိန်းနှစ်ဦးနှင့် သန့်ရှင်းရေး သမားနှစ်ဦးက ခေါင်းငြိမ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဆိုင်ရှိလူအားလုံးကိုပြောပြီးသည့်အခါ၊ ကလေးများအားလုံးကို ခေါ်၍ မူးမူးထွေထွေနှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပျော်စွာဖြင့်

“ငါ့ဆိုင်ကို ယခုအချိန်ကစပြီး ပိတ်ပြီ။ စားပွဲခုံတွေကို လောလောဆယ် အိမ်နဲ့လွတ်တဲ့ကွင်းထဲမှာ ခဏထားကြ။ ထိုင်ခုံတွေကို နောက်ဖေးကိုပို့။ လူမမြင်စေနဲ့။ ရေခဲသေတ္တာကို ဆိုင်နဲ့တူအောင် ရှေ့မှာ မထားနဲ့။ အိမ်နဲ့တူအောင် နောက်ဖေးကိုပို့။ ဆိုင်ရှေ့က စားသောက်ပိုင်း

တွေခင်းတဲ့နေရာမှာ ဆက်တီတွေချ "ဟု ပြောဆိုကာ စိမ့်လိုက်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်မှာ ညတွင်းချင်းပင် လူနေအိမ်နှင့်တူသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်မှ ကလေးများအားလုံးလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝိုင်းလှုပ်ကြရင်း "ဘောစီရေ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး မဖြုတ်ရသေးဘူး၊ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး မဖြုတ်ရသေးဘူး" ဟု အော်ကြသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က သံတူရွင်းနဲ့ အခြေတတူးပြီး ဖြည်းဖြည်းခြင်း ခြံစည်းရိုးထဲထည့်ခိုင်း၍ Bestcheaf ဟုဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအား တာပေါ်လင်စကြီးကြီးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏စနိုး မေအေးအား နဖူးလေးကိုနမ်းလိုက်ရင်း တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်လေ၏။ စိတ်ထဲပျေသွားလိုက်တာများ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လေထဲမျောနေသလိုပါပဲ။

"မောင့်ကို ဘီယာတစ်ခွက်လောက်တိုက်ပါဦး၊ ပြီးရင် အိပ်တော့မယ်" ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ မေအေးက ဘီယာတစ်ခွက်ထည့်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်မေအေးထံ စာရွက်နှင့်ဘောလ်ပင် တောင်းလိုက်ရင်း ဘီယာသောက်ကာ စဉ်းစားနေမိ၏။ ဘီယာကုန်သွားသော် ကျွန်ုပ်စိတ်၌ ဘာရယ်မသိ ပေါ်လာသည့်အတိုင်း မူးမူးနှင့်ရေးချလိုက်လေ၏။ ခေါင်းစဉ်က ...

အချိန် (သို့မဟုတ်) အမှန်အမှား

- နေ့ခေါင်ခေါင် ... ကန္တာရခရီး
- လျှောက်လှမ်းရင်းနှင့် ... ပျော်နေတယ်။
- အရိုက်ခံရင်း ... ပြုံးတဲ့နေ့တွေ
- လူတစ်ချို့မှာ ... ရှိကြတယ်။
- ချစ်ပါတယ်ပြောပြီး ... မုန်းနေသူတွေ
- အနီးမှာပဲ ... ရှိပါတယ်။
- ယုံကြည်ရလို့ ... ပြောပြမိရင်
- ယုံသူကဘဲ ... ထောင်ချတယ်။
- ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ... စိတ်မညစ်နဲ့

ပြောကြရင်လည်း ... ရူးရာကြမယ်။
 ကောင်းနေသလားလို့ ... မေးတော့လည်း
 ရူးနေတယ်လို့ ... ဖြေရမယ်။
 အမှန်/အမှား ...
 အချိန်နဲ့ပဲ ... ဆိုင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲရှိရာတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရေးချလိုက်ပြီး
 စာရွက်ကလေးကိုယူ၍ မေအေးအေး လက်ဆွဲကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြလေသည်။
 အိပ်ရာထဲအရောက် ပက်လက်လှန်ရင်း စာရွက်ကလေးအား တစ်ခေါက်ဖတ်ကာ
 ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး မူးမူးနှင့် စဉ်းစားနေစဉ် ဇနီးမေအေးက...

“မောင် ခြေထောက်တင်အိပ်လေ အိပ်ပျော်အောင်”ဟု ပြောလာ
 သဖြင့် ခြေထောက်တင်အိပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

မနက်အိပ်ရာအထ စာရွက်ကလေးအားတွေ့၍ ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

အချိန် (သို့မဟုတ်) အမှန်အမှား

နေ့ခေါင်ခေါင် ... ကန္တာရခရီး
 လျှောက်လှမ်းရင်းနှင့် ... ပျော်နေတယ်။
 အရိုက်ခံရင်း ... ပြုံးတဲ့နေ့တွေ
 လူတစ်ချို့မှာ ... ရှိကြတယ်။
 ချစ်ပါတယ်ပြောပြီး ... မုန်းနေသူတွေ
 အနီးမှာပဲ ... ရှိပါတယ်။
 ယုံကြည်ရလို့ ... ပြောပြမိရင်
 ယုံသူကဘဲ ... ထောင်ချတယ်။
 ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ... စိတ်မညစ်နဲ့
 ပြောကြရင်လည်း ... ရူးရာကြမယ်။
 ကောင်းနေသလားလို့ ... မေးတော့လည်း

ရူးနေတယ်လို့ ... ပြောရမယ်။

အမှန်/အမှား ...

အချိန်နဲ့ပဲ ... ဆိုင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်လည်း စာကြမ်းလေးကို ပြန်ဖတ်ပြီးနောက်တွင် ဆိုင်ပိတ်ပွဲပြီးသဖြင့် ဆိုင်တာဝန်ကင်းကင်းနှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလျက် ရှိသောကြောင့် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲနှင့် မျက်နှာသစ်ဖို့ ထသွားလိုက်ပါ သတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်ပိတ်ပွဲကား ဤတွင်ပြီးလေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏စာတ်လမ်းများ
ပထမပိုင်း ဤတွင်ပြီးလေပြီ။
ဒုတိယပိုင်း ... မျှော်